

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır !

<http://www.kurtuluscephesi.com>

YIL: 14 SAYI: 78 Mart-Nisan 2004

*Kazananlar ve
Kaybedenler*

[28 Mart Yerel Seçim Sonuçları Üzerine]

*Bir Lümpen-Arabesk
Kültür Portresi*

*“Sol”dan Sol’a
Seçimler*

*Irak İşgalinin Birinci Yılında
Felluce’de “Vahşet”Kurbanı
“Sivil” Amerikalılar*

Kızıldere ve On’lar

Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi/Halkın Devrimci Öncüleri

Ömür Karamollaoğlu

*Mehmet Yıldırım, Nihat Kurban,
Süleyman Aydemir, Cemalettin Düvenci*

*Karartma Altında
Kıbrıs*

*<http://www.kurtuluscephesi.com>
7. Yılında*

İÇİNDEKİLER

KAZANANLAR VE KAYBEDENLER [28 MART YEREL SEÇİM SONUÇLARI ÜZERİNE]	3	28 Mart yerel seçimlerinin, katılım oranları ve partilerin aldıkları oylar açısından genel bir değerlendirilmesi.
BİR LÜMPEN-ARABESK KÜLTÜR PORTRESİ	9	Şişli Belediye Başkanı Mustafa Sangül.
“SOL”DAN SOL'A SEÇİMLER	11	28 Mart yerel seçimlerine tam kadro katılan “sol” ve sol parti ve örgütlerin seçimlerdeki tutumu ve ortaya çıkardığı gerçekler üzerine bir irdeleme.
IRAK İŞGALİNİN BİRİNCİ YILINDA FELLUCE'DE “VAHŞET” KURBANI “SİVİL” AMERİKALILAR	17	31 Mart günü Felluce kentinde “sivil” Amerikalılara yönelik saldırının “medyatik” söylemleri ve olayların ardındaki gerçekler.
KIZILDERE VE ON'LAR	20	Onlar, Halkın Devrimci Öncüleri'ydiler. Mücadelelerinin ve sonuçlarının bilincinde olarak savaştlar.
THKP-C HALKIN DEVRİMCI ÖNCÜLERİ: ÖMÜR KARAMOLLAOĞLU MEHMET YILDIRIM, NİHAT KURBAN, SÜLEYMAN AYDEMİR, CEMALETTİN DÜVENCİ	21	
KARARTMA ALTINDA KIBRIS	23	Kıbrıs sorununu “çözme” görüntüsü altında yapılan gö-rüşmelerin Kıbrıs halklarının geleceği üzerindeki sonuçları üzerine bir değerlendirme.
www.kurtuluscephesi.com 7. YILINDA	32	Kurtuluş Cephesi internet yayını 7. yılına girdi.

KURTULUŞ CEPHESİ

SORUMLU (V.i.S.d.P) : **Sezai Görür**

Yazışma Adresi:

Postfach 1414

55504 Bad Kreuznach / Deutschland

İnternet Adresi:

<http://www.kurtuluscephesi.com>

<http://www.kurtuluscephesi.org>

E-Mail Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.com

Bu sayı İLKER Matbaası'nda basılmıştır.

Baskı Tarihi: 8 Nisan 2004

Ederi: 1.000.000 TL.

3 €

Abone Ederi:

10 Sayı ..... 40 €

15 Sayı ..... 55 €

Kazananlar ve Kaybedenler

[28 Mart Yerel Seçim Sonuçları Üzerine]

Tüm partilerin büyük iddialarla ortaya çıktığı, manipülasyon amaçlı seçim anketlerinin olağanlaştığı, T. Özal'ın "benim adayma oy vermezseniz, sizi devlet olanaklarından yararlandırmam" söyleminin, bir kez daha etkili olduğu, "sol"dan sol'a hemen herkesin "legal olanakları" sonuna kadar kullandıkları bir seçim daha geride kaldı. Ve her seçim sonrasında olduğu gibi, "kazananlar ve kaybedenler"e ilişkin haberler, yorumlar, yorumların karşı-yorumları gazete ve televizyonlarda olağan yerlerini aldılar. Yine her zaman olduğu gibi, "medya"nın en gözde konusu "sol"un aldığı oylar olmuştur.

"Sol"un, yani kendisini sosyal-demokrat ilan eden CHP, DSP, YTP ile M. Karayalçın'ın SHP'sine eklenmiş Demokratik Güçbirliği'nin 28 Mart seçimlerinde aldıkları oylar "medya"nın en gözde konusu olurken, "solun kaleleri"nin çökmesi üzerine yapılan yorumlar gazete ve televizyon yorumcularının en sevdikleri konu olmuştur.

Kimileri "sol"un "değişimi yakalayamadığı"ndan yola çıkarak, Deniz Baykal'ın CHP'den tasfiye edilmesine varan değerlendirmeler yaparken, kimileri de Deniz Baykal'ın CHP'sinin "değişimi yakalayamadığı"ndan yola çıkarak Deniz Baykal'ın tasfiye edilmesi gerektiği değerlendirmesini yapmaktadırlar. Bir başkaları ise, bir bütün olarak solun (tırnak içindeki sol'dan sol'a tüm solun) "değişimi anlayamadıkları"ndan yola çıkarak, artık ülkemizde "gerçek bir sol alternatif yaratılması gerektiği" düşüncesini ileri sürmektedirler.

Tüm bu "medyatik" yorumlardan sonra "sol" yorumlar da yavaş yavaş ortalığa çıkmaya başlamıştır. Özellikle büyük umutlar-

la ve büyük iddialarla SHP çatısı altında kuruluşu ilan edilen Demokratik Güçbirliği'nin "asli ögesi" olan HADEP'in (ya da DEHAP'ın) "başansızlığı" bu "sol" yorumcuların baş konusu olmuştur.

Kimi "solcu" yorumcuya göre, yerel seçimlerdeki "sol"un başarısızlığının nedeni "kendi toplumsal tabanından uzaklaşması" iken, kimine göre ise "solun çözüm üretememesi"dir.

"Sol"un "çözüm üretmiş-üretmemiş"liğiyle başlayan, "kendi toplumsal tabanından uzaklaşma"sıyla sürüp giden bitmez tükenmez yorumlar ve bunlara dayalı tartışmalar arasında, seçimlerde neler olduğuna bakmak kimsenin aklına gelmemiştir.

Geçmişte "aktif boykotçu" olan solun en gözde konusu olan seçimlere **katılım oranı**, bu kez, hiç kimsenin dönüp de bakmadığı "ayrıntı" olmuştur.

"Boykotçu" olduğu dönemde katılım oranına bakarak, "halkımızın yüzde şu kadar düzen partilerine hayır demiştir" diye ortalığa çıkan "sol"un bu umursamazlığı, aynı zamanda uğruna tüm görüşlerinden vazgeçtikleri legalizmin kaçınılmaz bir sonucu olmuştur.

Oysa ki, son üç seçimin sonuçlarına bakıldığında artan seçmen sayısına karşın oy kullananların sayısında belirgin bir artışın olmadığı görülmektedir.

Nisan 1999 Yerel Seçimleri

Toplam Seçmen:	37.419.612
Kullanılan Oy:	32.500.083
Geçerli Oy:	31.467.694
Katılım Oranı:	% 86.85

3 Kasım 2002 Genel Seçimi

Toplam Seçmen:	41.407.015
Kullanılan Oy:	32.753.386
Geçerli Oy:	31.510.007
Katılım Oranı:	% 79.10

28 Mart 2004 Yerel Seçimleri

Toplam Seçmen:	43.337.733
Kullanılan Oy:	33.087.895
Geçerli Oy:	32.101.184
Katılım Oranı:	% 76.35

Görüldüğü gibi, 1999 yerel seçimlerinde 37.419.612 olan seçmen sayısı 3 Kasım seçimlerinde 41.407.015'e ve 28 Mart seçimlerinde 43.337.733'e yükselmiştir. Beş yılda seçmen sayısı yaklaşık 6 milyon artmıştır. Ancak **oy kullanan seçmen sayısı neredeyse beş yıl içinde hiç değişmemiştir.**

Bu veriler açıkça göstermektedir ki, YSK tarafından ilan edilen 6 milyona yakın "yeni seçmen" üç seçimde de sandık başına gitmemiş görünmektedir. Doğal olarak, seçme katılım oranı sürekli düşmektedir.

Kendisine "sol" diyen hiçbir siyasal parti ya da oluşum, seçmen sayısındaki artışa karşın oy kullananların sayısının değişmesine aldırış etmemektedir.

Dünyanın hiçbir ülkesinde ve hiçbir döneminde görülemeyecek kadar benzersiz bu olgu karşısında gösterilen umursamazlık, aldırılmazlık da kolayca açıklanabilecek bir olgu değildir. YSK'nın açıkladığı sayılara göre, bu yeni 6 milyon seçmen, ortalama katılım oranı üzerinden (%80) hesaplandığında, yaklaşık 4,8 milyon oy anlamına gelmektedir ki, bu da %12'lik bir oy demektir.

DYP ve MHP'nin %10 barajının altında kaldığı, Genç Parti ve DEHAP'ın %7 oy aldığı bir genel seçim açısından bu oy oranının ne anlama geldiği de açıktır.

Gerçek ise, ülkemizdeki seçmen listelerinin masa başında hazırlandığı ve hiçbir biçimde yeni seçmenleri kapsamadığıdır. Bu ise, seçimlerde hile yapılmasının yolunu açmaktadır.

Ancak bu durumdan hiçbir düzen partisi de, "sol" parti de rahatsız değildir. Onlar, geleneksel "taşra politikacıları"yla (ya da "yerel politik aktörler"le) birbirlerinden aday transferleri yaparak oy oranlarını değiştirmekle işleri idare etmeye çalışmaktadırlar. "Sol"un "toplumsal tabanından uzaklaşması" da bu yolla sağlanmış olmaktadır. Bu yolla, sağ partilerin geleneksel olarak "Anadolu eşrafı"na* dayalı politik ilişkileri, "sol"u

da kapsayan genel bir politika yapma tarzı haline gelmiştir.

Şüphesiz günümüzde sözkonusu olan geleneksel "Anadolu eşrafı" değildir. Günümüzde "Anadolu eşrafı", eski yan-feodal dönemin "eşrafı"ndan çok farklıdır. Ağırlıklı olarak "çarşı esnafı" tarafından oluşturulan bu yeni "eşraf", ithal mallar satıcısı toptancı ve perakendeci tüccardan geleneksel tüketim malları satan bakkal ve market sahiplerinden oluşmaktadır. Bunların doktor, avukat, mühendis olmuş, ancak kendi meslekleri dışında işlerle "iştiğal eden" çocukları da "çağdaş eşraf" olarak bu kesime eklenmiştir. Soydan "eşraf" ailesinden gelmeyen, ancak soydan "eşraf" çocuklarıyla ticari ilişki içinde bulunan yeni türedi bir "eşraf" kesimi de oldukça etkin konuma gelmiştir. Özellikle T. Özal döneminde ortaya çıkan ve palazlanan bu yeni türedi "eşraf" tipi, toplu konut fonu aracılığıyla mülk sahibi sınıfa atlamış olan mühendis-müteahhitler ile "marketing"çilerden oluşmaktadır.

Bu yeni "çağdaş eşraf"ın önemli bir bölümü kendi çevresinde "solcu" bilinen kişilerden oluşur. Geleneksel olarak AP, MSP ve MHP kökeninden gelen "Anadolu eşrafı"nın "solcu" çocukları ile bunlarla ticari ilişki içindeki türedi "solcu eşraf" siyasette işbirliği yaparlar. En büyük "hobi"leri ise futboldur. Halı sahalarnın ilk müşterileri de, ilk işletmecileri de onlardır. Gaziantep'te görüldüğü gibi, bu "solcu eşraf", zaman zaman futbol kulübü yöneticiliğini ticari ve siyasi özel bir iş alanı olarak yürütürler.

Bu kesimlerin büyük kentlerde etkin oldukları yerler ise, ağırlıklı olarak "varoşlar"dır. Kimi zaman cemevi yöneticisi, kimi zaman alevi mahallesinin marketçisi olarak ortaya çıkarlar. Semt pazarlarında tablacılık işleriyle uğraşırken, genellikle MHP'lilerle ortaklık yaparlar. Bunların en ünlüleri Şişli belediye başkanı Mustafa Sangül ile Esenyurt eski belediye başkanı Gürbüz Çapan'dır. Yazılı ve görüntülü basın da bu kesimlerin istihdam edildiği yerlerden birisidir.

Mafyacılarla hemşericiliğin, "sol"culukla işbiriciliğin bileşiminin temsilcisi olan bu

* TDK sözlüğünde *eşraf*, bir yerin zenginleri, sözü geçenleri, ileri gelenleri olarak tanımlanmaktadır. Sol yazında ise, eşraf sözcüğü, kırsal bölgelerdeki (kasaba ve köyler) mülk sahibi kesimleri için kullanılır. Tüccarlar, esnaflar ve toprak ağaları bu kesimlerin belli başlılarıdır.

kişiler, Tayyip Erdoğan gibi, “sokağın dilini bilen” kişilerdir. Yılmaz Güney filmleriyle büyüdüklerinden, kendilerini, *Vurguncular* filmindeki gibi “vurguncuların vurguncusu” ya da *Umutsuzlar* filmindeki gibi “garibanların koruyucusu mafya babası” misyonu ile donatmışlardır. Çevrelerindeki hemşerileri ve korucuları bu misyonu öylesine içselleştirmişlerdir ki, görevlerini canları pahasına yerine getirmeye çalışırlar.

Bugün CHP’den yeniden Şişli belediye başkanlığına seçilen ve adı Deniz Baykal’ın yerine CHP Genel Başkanlığı için sık sık “medya”da yer alan M. Sangül, Dr. Gürbüz Çapan’a kıyasla misyonunu daha iyi yerine getirmektedir. 1999 yerel seçimlerine DSP Şişli belediye başkanı aday olarak katılan M. Sangül’e ilişkin 9 Nisan 1999 tarihli gazetelerde şu haber yer almıştır:

“Bir grup CHP’li, Şişli’de seçim çalışması yaparken DSP’nin Şişli Belediye Başkan adayı Mustafa Sangül ve adaylarınınca dövüldükleri iddiasıyla savcılığa başvurdu.

CHP İstanbul İl Başkanı Mehmet Bölük’le Şişli Belediye Başkan adayı Mehmet Emin Sungur birlikte düzenledikleri basın toplantısında, Sangül ve adaylarının ilçede seçim otobüsüyle çalışma yapan partili arkadaşlarını önceki gün 19 Mayıs Mahallesi’nde durdurup tartakladığını öne sürdü.

Sangül’ü mafya yöntemiyle çalışmakla suçlayan Bölük, ‘Şişli’de şehir eşkiyalanıyla karşı karşıyayız. Sangül, SHP’den de bir delegeyi döverek kör ettiği için ihraç edilmişti’ dedi.

Sungur ise Sangül’ün kendisini telefonla tehdit ettiğini öne sürerek şunları söyledi:

‘Sangül’ün Alparslan Türkeş ve İmam Hatip Mezunları Derneği’ne yazdığı ve basında yer alan mektuplarının partili arkadaşlarımızca Şişli halkına dağıtıldığını, bunu önlememi istedi. Yoksa, evleri, otobüsleri basarım dedi. Daha önce de bir belediye meclisi üyesi arkadaşımızı, bir cenaze töreninde, elini ayağını kıranım diye tehdit etti. Buna Nurettin Sözen de şahittir.’”

M. Sangül, G. Çapan gibi “solcu-baba” politikacı tiplerinin en yoğun bulunduğu diğer alan ise turizmdir. Çınarcık’tan Kuşadası’na, Bodrum’dan Antalya’ya kadar tüm kıyı

şeridine yayılmış olan bu “solcu-baba” tipleri, bu bölgelerde seçimlerin ana unsurları durumundadırlar.

Gaziantep’in eski belediye başkanı, Gaziantepspor’un başkanı Celal Doğan ise, bu “solcu-baba” tiplemesinin en popüler ve en etkin ismidir. Etki alanı Gaziantep’le sınırlı değildir; Ankara ve İstanbul’da da etkili ve yetkilidir.

Bunlar, düzen partileri içinde yürüttükleri siyasal faaliyetlerinde **silahlı devrimci mücadelenin yaratmış olduğu etkiyi kullanırlar**. Bu nedenle, silahlı devrimci örgütler içinde bir dönem faaliyet göstermiş eski solcu tipleri kendi yanlarında çalışırken, aynı zamanda silahlı devrimci mücadelenin tarihini sahiplenir görünürler. Örneğin Dr. Gürbüz Çapan (1954 doğumlu) kendisini şöyle tanıtmaktadır:

“Ben Deniz Gezmiş’lerin tayfası değilim. İnanç olarak aynı bakmıyorum. Ben Dev-Genç’liyim. Dönem ve ideoloji farkımız var. Biz Mahir Çayan’ların arkadaşlarıyız.”*

Celal Doğan’ın sermayesi ise, bir zamanlar Deniz Gezmiş’in “arkadaşı” olmaktır.

Yine bunların ortak özelliği, tüm sağ partilerle ve onların “sayın liderleri”yle “sıcak ve dostça” ilişkiler içinde olmalarıdır. Celal Doğan, Gürbüz Çapan, Mustafa Sangül ve Sefa Sirmen’in ortak dostları ise Süleyman Demirel’dir.

İşte “çözüm üretemeyen” ya da “toplumsal tabanından uzaklaşan” “sol”un “değişimi yakalayan” temsilcileri bunlardır.

Bu süreç, **1989** yerel seçimlerinden Erdal İnönü’nün genel başkanlığını yaptığı SHP’nin birinci parti olarak çıkmasıyla başlamıştır. “Şimdiye kadar hep sol biriktirdi, sağ yedi ve sıra şimdi bizde” söylemiyle ortaya çıkan “solcular”, 1989 yerel seçimleri sonrasında “sol” belediyeleri “aralık” olarak kullanmışlar ve hızla talan etmeye başlamışlardır. Bu süreç, 1991 yılında patlak veren İSKİ yolsuzluğuyla, halk kitleleri nezdinde “sol”un tümüyle değer yitirmesiyle sonuçlanmıştır.

Ancak yerel yönetimlerde “sol”un “yiyiciliği” sadece yolsuzluklarla sınırlı kalmamıştır. Aynı zamanda, değişik imar-iskan uygulamalarıyla sağlanan rantlar, hiçbir iş yapmaksızın, sadece “solcu” olduğu için maaş alan

* *Milliyet*, 15 Kasım 1998.

belediye memurlarının varlığı ve “kültür-sanat etkinliği” adı altında belediye bütçesinin tüketilmesi söz konusu olmuştur. Dolayısıyla, bu “etkinlik”lere katılan “solcu aydınlar ve sanatçılar” da, “sol” belediyelere karşı halk kitlelerinin güvensizliğinden üstlerine düşen payı almışlardır.

Sözcüğün halk dilindeki anlamıyla, bu “sol” siyasetin yeni “ağaları”, kurdukları ticari ilişkilere bağlı olarak saflarını değiştirmektedirler. Bir dönem E. İnönü’lü SHP’de yer alan bu “ağalar”, bir başka dönem kolaylıkla ANAP ya da DYP saflarına geçebilmişlerdir. Zaman zaman MHP’yi bile destekleyen bu “ağalar”, her dönüşlerinde düzenin en büyük “sol” partisinin (DSP ya da CHP) “tutarsızlığı”nı gerekçe olarak kullanmışlardır.

İşte YSK’nın resmi kayıtlarında seçmen sayısı sürekli artarken, oy kullanan seçmen sayısının aynı düzeyde kalmasından hiç bir rahatsızlık duyulmamasının “sol” nedeni de bu “yeni siyaset ağalığı”ndan kaynaklanmaktadır.

“Medya”ya göre, 28 Mart seçimlerinin ikinci büyük kaybedeni ise “anket kuruluşları”dır. Bunlar, özellikle Tarhan Erdem’in AKP’nin %60’lar seviyesinde oy alacağını ilan ettiği manipülasyon amaçlı anketiyle birlikte, “kaybedenler” safında yer almışlardır.

Ancak sürekli artan seçmen sayısına karşın oy kullananların sayısının aynı kaldığı koşullarda, manipülasyon amaçlı olmayan “kamu araştırmaları”nın da doğru sonuçlara ulaşabilmesi olanaksızdır.*

Bugün Türkiye’nin AB’ye girmesiyle “demokratikleşeceği”ni iddia edenler de, seçimlerin “demokratik olgunluk içinde yapıldığını” söyleyenler de, öncelikle YSK tarafından ilan edilen yeni seçmenlerin, kendi söylemleriyle ifade edersek “genç seçmenler”in, nereye kaybolduğunu açıklamak zorundadırlar.

Seçmen kütüklerinin “sağlıklı” olmadığını hep bir ağızdan söyleyen tüm düzen partileri ve legalist “sol”, seçime katılım oranındaki düşüşe bakarak yaptıkları yorumlarla olayın üstünü örtmeye çalışmaktadırlar.

Bu gerçeği 3 Kasım 2002 genel seçimleri sonrasında şöyle ifade etmiştik:

“Görülen odur ki, YSK’nın açıkladığı ‘güncelleştirilmiş’ seçmen sayısındaki artış kağıt üzerinde gerçekleştirilmiştir. Dolayısıyla karşılığında gerçek bir seçmen kitlesi bulunmamaktadır. Bu öylesine açıktır ki, 1999 seçimlerinde kullanılan oylar ile 3 Kasım seçimlerinde kullanılan oylar neredeyse bire bir aynıdır. Bu durum, 3 Kasım seçimlerinde ‘taşınma seçmen’ ya da ‘sahte seçmen’ yazımının çok büyük boyutlarda olduğunu göstermektedir.

1990 sonrasında ise, ‘sahte seçmen yazımı’ yanında, seçmen kütüklerinin yeniden yazımına gidilmeyecek ‘seçmen kütüklerinin güncelleştirilmesi’ uygulaması yaygınlık kazanmıştır. Özellikle ‘tabanını’ denetleyebilen partiler (RP ve MHP) bu uygulamadan büyük avantajlar sağlamışlardır.”*

Bu ortamda 28 Mart yerel seçimlerinin sonuçları kendi çevrelerini denetleyebilen yeni ve eski “eşraf”ın saf değiştirmesiyle belirlenmiştir.

SEÇİMLERİ HANGİ PARTİ KAYBETTİ?

Yukarıda da ifade ettiğimiz nedenlerden dolayı, 28 Mart yerel seçimlerinde hiçbir parti kazanmamıştır. Eski ya da yeni, sağcı ya da “solcu” “eşraf” kesimini kendi saflarına katan partiler ve parti yöneticileri oylarını artırmış ve belediye başkanlıklarını kazanmıştır. *Hürriyet* gazetesinin “solun kalelerini liberal adaylar devirdi” başlığında ifade edildiği gibi, “muhafazakar demokratlar” olarak lanse edilen AKP, “sol”un güçlü olduğu yerlerde kazanamamıştır. “Sol”dan ya da sağdan kazanılan belediye başkanlıkları büyük ölçüde transferlerle gerçekleştirilmiştir.

Seçimlerin sayısal sonuçlarına göre, AKP oylarını artırmıştır. CHP belediye başkanlığı seçiminde oylarını artırırken, il genel meclisi seçiminde %1 oranında oy kaybetmiştir.

Tüm “medya”nın ağız birliği ederek lümpence ifade ettiği gibi, MHP ve DYP “yıkılmadık ayakta” mesajı vermişler ve %10’un biraz üstünde bir oy almışlardır.

En büyük oy kaybı ANAP ile Genç Parti’de olmuştur. Her iki partinin toplam oy kay-

* Şüphesiz “seçim anketleri”nin doğru çıkmamasında ülkemizin tarihi ve sosyal özelliklerinin de önemli bir payı vardır.

* *Kurtuluş Cephesi*, “Sakıp Sabancı’sız Seçimlerin Sayısal Sonuçları Üzerine”, Sayı: 70, Kasım-Aralık 2002.

bı 2.268.886'dir. Bunun geçerli oylara oranı %7,1'dir.

ANAP ve Genç Parti'nin kaybettiği oylara CHP ve SHP'nin (DEHAP) kaybettiği 545 bin oy eklendiğinde yaklaşık %9'luk bir seçmen kitlesinin bu seçimlerde parti değiştirdiği söylenebilir. Buradan yola çıkarak, ANAP ve Genç Parti oylarının DYP ve MHP'ye dağıldığı varsayılarak, "sol" oyların AKP'ye gittiği sonucuna ulaşılmaktadır. Böylece "sol"un "değişimi yakalayamadığı", "toplumsal tabanından koptuğu" teorileri için gerekçeler bulunmuş olmaktadır.

"Medya" açısından bu sonuç çok daha vahimdir!

Seçim sonuçlarının açıklandığı ilk dakikalardan itibaren tüm "medya", "sol"un oy kaybının çok büyük olduğu yaygarasına başlamıştır. Kitleler üzerinde oldukça etkili olan bu yaygara CHP'nin 500 bin oy kaybettiği "sayısal veriler"iyle desteklenmiştir. Nihai sonuçlar ortaya çıktığında CHP'nin toplam oy kaybının 250 binde kaldığı görülmesine rağmen, yayınlarda hiçbir değişiklik olmamıştır.

CHP, 2002 genel seçimlerinde Ankara'da 603.000 oy almış iken, bu seçimlerde oyları 432.000'e düşmüştür. Kayıp miktardan 171 bindir. Bunun yüz bini M. Karayalçın'a gitmiştir. CHP'nin Ankara'da AKP'ye kaptırdığı varsayılacak oy miktardan 71.000'dir. Aynı şekilde CHP Eskişehir'de seçimlere katılmamış ve bunun sonucu olarak da 90.000 oyu DSP'ye gitmiştir. CHP'nin bu iki ilde SHP ve DSP'ye giden oy toplamı 190 bin olmaktadır. Ülke çapındaki 250 bin oy kaybından düşüldüğünde, CHP'den AKP'ye gittiği varsayılabilir toplam oy miktarı 60 binle sınırlı olmaktadır.

Bu veriler, "medya"nın, seçim sonuçlarının açıklanmaya başladığı ilk dakikalardan

itibaren, seçimin kesin kaybedeni olarak CHP'yi ilan etme çabasının ne denli gerçek dışı olduğunu ve bunun "medyatik" **başka amaçlar** taşıdığını açıkça göstermektedir. Bu amaçlar, Doğan medya grubunun "solun kalelerini liberal adaylar devirdi" manşetleriyle daha açık hale gelmektedir.

Seçimler öncesinde Deniz Baykal'ı hedef tahtasına yerleştirerek başlatılan ve tetikçiliğini Doğan medya grubunun yaptığı bu yeni "toplum mühendisliği" girişiminin amacı, 2002 yazında İsmail Cem ve Kemal Derviş'le yaratılmaya çalışılan, ancak başarılı olmayan "rüya timi"ni yeniden oluşturmaktır. Bu amaç, sözcüğün tam anlamıyla, geleneksel sosyal-demokrat "sol" parti olarak düşünülen CHP'yi liberal bir partiye dönüştürmekten ibarettir. İngiltere'deki Tony Blair türü bir "üçüncü yolcu" **"sol liberal parti"** planlanmaktadır. Böylece T. Özal döneminde eski solcu aydınların transformasyonu ile başlatılan "sol liberal" dönüşüm tamamlanmış olacaktır. Bu planın gerçekleştirilmesinde zayıf halka olarak Deniz Baykal görüldüğünden, tüm "medya"nın okları ona yöneltilmiştir.

CHP'nin açık bir "sol liberal parti"ye dönüştürülmesi, daha tam ifadeyle, CHP'nin "sol liberal parti" haline dönüşümünün **tamamlanması** girişiminde, Süleyman Demirel'den M. Ali Bayar'a kadar "sağ liberaller" de devrededir. Sefa Sirmen ve Mustafa Sangül bu girişimin vurucu unsurları olarak ortaya çıkarken, Kemal Derviş hazırolda tutulmaktadır. Bu süreçte M. Karayalçın ve ekibinden beklenen ise, DEHAP'ın bu "sol liberal" oluşuma entegre edilmesidir. Şüphesiz her zaman olduğu gibi bunlar da "sol ittifak" söylemi ile kitlelere sunulmaya devam edilecektir.

	3 Kasım 2002 Genel Seçimi	%	28 Mart 2004 Yerel Seçimler	%	Fark
AKP	10.808.229	34,28	13.376.388	41,67	2.568.159
CHP	6.113.352	19,39	5.863.381	18,27	-249.971
DYP	3.008.942	9,54	3.194.141	9,95	185.199
MHP	2.635.787	8,36	3.241.501	10,10	605.714
GP	2.285.598	7,25	826.754	2,58	-1.458.844
SHP	1.933.680	6,14	1.638.346	5,10	-295.334
ANAP	1.618.465	5,13	808.423	2,52	-810.042
SP	785.489	2,49	1.275.672	3,97	490.183
DSP	384.009	1,22	682.493	2,13	298.484
YTP	363.869	1,15	104.294	0,32	-259.575
BBP	322.093	1,02	369.732	1,15	47.639
	30.261.518	95,97	31.383.157	97,76	
Toplam geçerli oy	31.510.007		32.101.184		

Bu “sol liberal parti” girişiminin en tipik olgusu ise, yapılan “medyatik” propagandanın sol kitleler üzerinde oldukça etkili olmasıdır. Özellikle “zayıf halka” Deniz Baykal’a yönelik karşı-yayınlar kitleler tarafından sorgulanmaksızın içselleştirilmiştir. Deniz Baykal’ın seçimlerden CHP’nin büyük kayıplara uğramadığı, tersine oylarını koruduğu yönündeki açıklamaları bu içselleştirme ortamında alay konusu haline getirilmiştir. Oysa yukarıda da ortaya koyduğumuz gibi, ortada CHP’nin ciddiye alınabilecek bir oy kaybı yoktur.

Bu koşullarda 28 Mart seçimlerinin gerçek kaybedeninin “medya” propagandalarının etkisi altına giren sol kitle olduğunu söylemek fazlaca yanlış olmayacaktır.

Şüphesiz burada “geleneksel sol oylar”ın %30’lar seviyesinden %26’lara düştüğü, dolayısıyla seçmenlerin artık eskisi gibi “ideolojik tercih” sahibi olmadığı, “hizmet”, “vizyon ve misyon” sahibi adayları tercih ettiği propagandasına da değinmek gerekmektedir.

1980’lerde başlatılan “ideolojiler öldü” demagojisinin günümüzdeki devamı olan bu propagandanın amacı, 1989 yerel seçimlerinden itibaren sürekli moral yitimine uğrayan sol kitleyi tümüyle etkisizleştirmektir. Bu gerçekleştiği oranda, sol kitlenin depolitizasyon sürecinin devam edeceği düşünüldüğünden, tüm “medya” olanakları bu yönde harekete geçirilmiştir. Amaç açık ve nettir, **sol kitlenin politize olmasının önlenmesidir**. Umutsuzluk ve moralsizlik bunun önemli unsuru olarak görülmektedir.

Gelişen süreç, CHP’nin “sol liberal parti” haline dönüşümünün tamamlanması, bu yolla “sol eşraf”ın etki alanının genişletilmesi ve bu genişleyen etki alanı içinde sola yönelebilecek gençlik kitlesinin apolitikleştirilerek oligarşik yönetime kanalize edilmesi süreci olarak görünmektedir. “Kemalist”, “devletçi” geleneksel CHP’den kurtulabilindiği oranda bu sürecin tamamlanabileceği varsayılmaktadır. Sol örgütlerin büyük ölçüde legalize olduğu bu süreçte, bu legalizasyon içinde CHP’nin dağılmasının sol için kitlesel bir taban oluşturacağı sanısı da “medya” girişimleri için uygun bir zemin oluşturmaktadır.

Devrimci hareket açısından, CHP’nin ne olacağına, nasıl “sol liberal parti” haline dönüştürüleceğinin, başına kimin getirileceğinin önemi yoktur. Ancak bu amaca yöne-

lik yürütülen demagojik propagandalann kitlelerin bilincinde önemli tahribatlara yol açtığı da görülmelidir. Bu nedenle, kitlelere “medya” aracılığıyla yürütülen propagandanın gerçek amacının gösterilmesi her zamankinden çok daha önemli olmaktadır.

“Döneklik”in bir meziyet olarak gösterildiği, insanların kendi çıkarlarına uygun olarak saf değiştirmesinin doğal karşılanması gerektiğinin propagandasının yapıldığı ortamda bu gelişmelere kayıtsız kalmak, pragmatizmin ve fırsatçılığın solda tam egemenlik kurmasına izin vermekle özdeşdir.

Herkes bilmek zorundadır ki, yapılmak istenenler CHP’yle sınırlı değildir. CHP’nin sosyal-demokrat ya da “sol liberal” parti olması, “kemalist milliyetçi”likten kozmopolitik partiye dönüştürülmesi burada hiçbir öneme sahip değildir. Oligarşinin ve onun “medya”sının hedefi, bir bütün olarak solu ideolojiszleştirme ve kitleleri apolitikleştirmektir. CHP ve SHP’nin seçimlerde “başarısız” oluşlarının, “beklentiler”in aksine oy kaybetmelerinin bu yöndeki faaliyetler için uygun bir zemin oluşturduğu düşünülmektedir. “Sol”dan sol’a herkes, bu gerçeklerin bilincinde olarak, oligarşinin “medya” aracılığıyla yürüttüğü demagojik propagandalarn amacına ulaşmasını engellemek zorundadır. Bunun yolu ise, ideolojisiz, ilkesiz, oportünist ve pragmatist sol politika anlayışının mahkum edilmesinden ve yeni “sol eşraf”ın tecrit edilmesinden geçmektedir. MHP, AKP, DYP gibi oligarşik yönetimin partileriyle ve partilleriyle ticari ve “insani” ilişki sürdüren eski “solcu”larla her türlü ilişkinin kesilmesi yanında, “sol eşraf” ve çevresiyle de her türlü ilişki kesilmelidir. Bu kesimlerin sağladığı ya da sağlayacağı varsayılan ekonomik olanaklardan **yararlanma** mantığı tümüyle terk edilmelidir. Gerektiğinde bu mantık sahipleri de, diğerleriyle birlikte tecrit edilmelidir. Bu tecridin, onların gerçek niteliklerinin teşhirine yönelik eylemlerden, en basit temasın bile kesilmesini gerektiren bir dizi toplumsal ve bireysel eylemi kapsayacağı bilinmelidir. Bu yapılabildiği oranda, devrimci hareket, kendisini “sol”culardan ve “sol” çıkarıcılardan arındırabilecek, bireysel çıkarılardan arındırılmış bir kitle hareketine ulaşabilecektir. Yerel seçimlerde, kişisel ya da grupsal çıkarları için “sol”dan sağa yönelmiş olanlarla her türlü ilişkinin kesilmesi bunun ilk adımı olacaktır.

Bir Lümpen-Arabesk Kültür Portresi

"Baykal'a öneri: Sarıgül gibi yap

Baykal'ın dürüstlüğüne lafımız yok.. Kibar ve insancıl olduğu konusunda herkes hemfikir.. Birikimi tam, yazdığı doçentlik tezi hala referans gösteriliyor.. Hitabeti ise Ahsen Unakıtan'ın deyişiyle **"excellent."**

Yani eksiği yok, fazlası var.. E, o zaman sorun ne?

Bence sorun yöntemde ve yaklaşımda..

Bir yaklaşım değişikliği için kendisine "Mustafa Sarıgül modeli"ni öneriyorum.

İşte Sarıgül modelinden yola çıkarak Baykal için hazırladığım "garantili" yol haritası:

* Sabahları saat 6:30'ta kalkılacak (Sarıgül her sabah 06.30'da kalktı).

* Meşhur sabah koşularına ara verilecek, onun yerine her sabah Ankara'nın değişik camilerinde sabah namazı kılınacak (Sarıgül, haftanın en az dört günü Şişli'nin değişik camilerinde cemaatle sabah namaz kıldı).

* Namazın ardından cemaat, toplu olarak kahvaltıya davet edilecek.. O toplantıda cami cemaatinin memleket meseleleriyle ilgili görüşleri dinlenecek (Sarıgül böyle yaptı).

* Toplantı sonunda cemaate dini içerikli bir konuşma yapılacak (Bunun için bir terminoloji dersi gerekiyor. Bu iş için Yaşar Nuri Hoca uygun bir isim değil.. Mustafa Sarıgül'ün literatüre hakimiyeti göz dolduruyor, Baykal ondan faydalanabilir).

* Cami cemaatıyla buluşmanın ardından içinde bol miktarda 'vatan', 'ezan', 'millet', 'devlet' geçen uzun bir duaya mutlaka yer verilmeli. Bunun için iyi bir duahan ayarlanmalı (Sarıgül böyle yaptı).

* CHP'li belediyelerin, her cuma namazından sonra camilerin halılarının yıkanması için özel temizlik timleri oluşturmaları doğrultusunda talimat verilecek (Sarıgül böyle yaptı).

* Seçim gezilerinde destekçi ekip içinde mutlaka türbanlı bir kadının bulunmasına dikkat edilecek (Sarıgül böyle yaptı).

* Dine, ezana, imana verilen önem kadar Cumhuriyet'e de önem verilecek. Mesela "en büyük bayrak" tarzı gösteriler ihmal edilmemeli (Sarıgül böyle yaptı).

* Medyayla iyi geçinme şart. Öyle bir ilişki biçimi bulunacak ki, her gazeteci kendisini sizin "biricik dostunuz" sanacak (Sarıgül öyle yaptı).

* Camiler ihmal edilmediği gibi cem evlerine de ara sıra uğranacak (Sarıgül öyle yaptı).

* Ara sıra yaşlı vatandaşlar toplu olarak Edirne ve Bursa'daki tarihi camilere götürülecek (Sarıgül bunu yaptı).

* Kentlerin merkezlerini tutmuş 'tuzu kurular' zaten elde.. Asıl AKP'nin oy deposu haline gelen varoşlara gidilecek ve oradaki vatandaşlarla bire bir temas sağlanacak (Sarıgül bunu yaptı).

* Uygun düştüğü her yerde **"besmele"** çekilecek, **"Allah"** denilecek. Böylece

“**kişisel dindarlık**” vurgusu yeterince ortaya konacak (Sarigül bunu da yaptı).

*Ara sıra “Ben Anadolu çocuğuyum” denilecek.. “Metroseksüel değilim, Antalyalıyım” tarzı çıkışlarla halkın gönlü kazanılacak (Sarigül bunu yaptı)!

* Şu “solcu” kavramına yeni bir yaklaşım getirilecek: “Halk ne kadar solcuysa ben de o kadar solcuyum” şeklinde çıkış yapılacak (Sarigül bunu yaptı).”

(Ahmet Hakan Coşkun, *Sabah*, 1 Nisan 2004.)

“CHP’li Şişli Belediye Başkanı Mustafa Sarigül, neler yaptı da yüzde 66 oyla Türkiye’nin en çok oy toplayan ikinci belediye başkanı olarak seçimi kazandı... Sarigül’ün icraatından kimi çizgileri aktaralım:

* Şişli belediye sınırları içindeki 54 okuldan 52’sinin fen ve bilgisayar laboratuvarları ile kütüphanelerini yaptırdı...

* 12 bin 500 çocuğu, hiçbir ücret almadan, 23 Nisan’ da Anıtkabir’e götürdü...

* Cami cemaatine yönelik kültür turları düzenledi. Belediye’nin 30 otobüsünden 10’unu cemaate tahsis etti... Otobüsler her gün 300 kişiyi Edirne’ye götürüyor, orada Selimiye Camii ziyaret ediliyor, aynı gün geri dönüyor...

* İbadet yerleri temizlik ekibi kurdu... 140 cami sırayla temizleniyor, halıları yıkanıyor.

* Okullarla temas kurdu... Okula gelmeyen çocukların adları alınıyor, aileleri telefonla aranıyor, geçmiş olsun deniliyor, aile durumdan haberdar ediliyor.

* Cenazesini Anadolu’ya götürmek isteyen ailelere bu hizmet ücretsiz veriliyor. Bunlara benzer çok sayıda icraat ilçedeki iş sahiplerinin katkısıyla yapılıyor. Belediyeden pek para çıkmıyor.

CHP bundan sonra ne yapmalı?... 450 dolayındaki yeni belediye başkanını Ankara’da toplamalı, bir ortak belediyecilik modeli saptamalı, CHP’li belediyeler kimi ortak ilkeler ve yöntemler doğrultusunda çalışmalı...

Mustafa Sarigül gibi başarılı başkanların deneylerinden elbet yararlanılmalı...”
(Melih Aşık, “Sarigül Deneyi”, *Milliyet*, 2 Nisan 2004)

“Sol”dan Sol’a Seçimler

28 Mart yerel seçimlerinin en tipik olgusu, bir istisna, legalist olan ve olmayan tüm solun seçimlere katılmış olmasıdır.

Solun, T. Özal döneminde başlatılan adam satın alma politikalarıyla legalizme yönelen ve giderek bu alanda “kurumsallaşan”, kimilerinin “reformist sol” ya da “liberal sol” olarak tanımladığı ÖDP, EMEP, SDP, İP, SİP (T“K”P) adlarıyla anılan eski revizyonist, oportünist solcularının oluşturduğu oligarşik yönetimin yeni partilerinin seçime katılmalarında yeni bir şey söz konusu olmadığı gibi, seçimlerde aldıkları sonuçlar da yeni bir şey ortaya çıkarmamıştır.

28 Mart seçimlerinde yeni olan, kendisini “marksist-leninist”, “marksist-leninist-komünist” ya da “marksist-leninist-maoist” ilan eden sol örgütlerin ve oluşumların tam kadro seçimlere katılmış olmasıdır.

DHKP-C’den MLKP’ye, MKP’den TKP/ML’ye kadar her kesimden illegal örgütlenmenin seçimlere gösterdikleri büyük teveccüh, ülkemizdeki değişimin ve “demokratikleşme”nin gözleri yaşartacak bir kanıtı olmuştur.

Bir yandan alabildiğine legalize olurken, diğer yandan “legalizm bizi ilgilendirmez, istediğimiz zaman illegal faaliyet yürütürüz” propagandasını sürdüren, “doğru koşullarda ve doğru amaçlarla seçimleri bir araç olarak kullanmayı devrimciler reddetmez” diyen solun sol örgütleri, legalizmi pasifizmle eşdeğer kabul eden eski söylemlerinin etkisiyle, silahlı eylemler yapmayı da elden bırakmamışlardır.

Örneğin MLKP, legalizmin özgün örneklerini sergilerken, bir yandan “ezilenlerin sosyalist” sesi olarak seçim meydanlarında

“oyunun kurallarına göre” yer alırken, diğer yandan “FESK” ya da “milisler” adıyla silahlı eylemler de gerçekleştirmiştir. Böylece kendilerinin legalist ve pasifist olmadıklarını göstermeye, bütün mücadele biçimlerini çok yönlü olarak yürüttükleri izlenimi vermeye çalışmışlardır.

Burada hangi sol örgütlenmenin nasıl bir stratejik çizgi ile hangi taktikleri uyguladığını ele almayacağız. Diyalektik ve tarihi materyalizmle hiçbir ilgisi olmayan, dönemin egemen yönelimi pragmatist ve eklektik teorilerle yapılanların haklı ve mazur gösterilmeye çalışıldığı bir ortamda, olmayan stratejik çizgilerden ve bu olmayan stratejinin taktiklerinden söz etmek zaten olanaksızdır.

Seçimlerde “sol” legalistlerin ya da utanç-kaç-legalistlerin gösterdikleri “performansı” irdelerken, bunların seçim propagandalarını ve aldıkları sonuçları değerlendirmeye çalışacağız.

Öncelikle 28 Mart seçimlerinde “en büyük başarıyı” hangi “sol” legalist yapılanmanın elde ettiğine bakalım:

“Sol” legalistlerin, “medya” tarafından “liberal sol” ya da “reformist sol” olarak adlandırılan kesimleri SHP çatısı altında Demokratik Güçbirliği adıyla seçimlere girmişlerdir. Murat Karayalçın’ın SHP’si, EMEP, ÖDP, DEHAP ve yedek partisi ÖP tarafından oluşturulan Demokratik Güçbirliği’nin ülke çapında aldığı oy 1.638.346’dır. Bu oyların geçerli oylara oranı %5,10’dur.

DEHAP’ın 2 Kasım 2002 seçimlerinde aldığı 1.933.680 (%6,14) oya göre, daha “büyük” katılımlı SHP oyları 295.334’e düşmüştür. Bunlara Murat Karayalçın’ın Ankara büyük şehir belediye başkanlığı seçiminde al-

miş olduğu 100 bin oy da eklendiğinde DEHAP'ın, Demokratik Güçbirliği'ne rağmen, oylan 400 bin azalmıştır. Murat Karayalçın bu oy kaybına ilişkin olarak yaptığı açıklamada şöyle demektedir:

“Barzani ve Talabani, Kemalist SHP'ye oy vermeyin diye bölgede kampanya açtılar. Bunun da oyların düşmesinde etkisi oldu. Pek çok yerde SHP'nin gösterdiği DEHAP'lı adaya oy verildi. Ama, il genel meclisi için SHP'ye oy verilmedi. Bu da Barzani ve Talabani'nin yaptığı propagandanın etkili olduğunu gösteriyor.”

Murat Karayalçın DEHAP'ın ya da SHP'nin seçimlerde aldığı oyların değerlendirmesini yapabilecek bilgiye bile sahip değildir. Onu ilgilendiren tek şey, oylarda görülen düşmeye bir gerekçe bulmaktır.

Oysa 1999 yerel seçimleri sonuçlarına bakıldığında HADEP'in il genel meclisi oylan 1.094.746 (%3,48) iken, 1999 genel seçimlerinde (ki aynı gün yapılmıştır) aldığı oy 1.482.194 (%4,75) olmuştur. Bu duruma göre, HADEP'in 1999 seçimlerinde il genel meclisi için aldığı oyların milletvekili seçimi için verilen oylardan düşük olmasının da bir “Barzani ve Talabani” gerekçesi olması gerekir.

Gerçekte ise Murat Karayalçın, büyük umutlarla, özellikle elde edilecek %8-9 oyla CHP'nin genel başkanlığını ele geçirme hesaplarıyla DEHAP'la ittifak yapmıştır. Beklediği kadar oy çıkmayınca, yeniden “kürkçü dükkanına” geri dönme manevrasına girişerek, kendisinin ne denli “kemalist” olduğunu gösterme gayretine girmiştir.

Evet, SHP çatısı altında seçimlere giren DEHAP, 1999 seçimlerinde kazandığı il belediye başkanlıklarından dördünü (Ağrı, Siirt, Van ve Bingöl) kaybetmiştir. Kendi kitesini “kontrol edebilen parti” görüntüsü veren DEHAP, 2002 genel seçimlerine göre 400 bin oy kaybederek, kitesinin “kontrolünü” kaybettiği iddiasıyla karşı karşıya kalmıştır.

Gerçek ise, yerel seçimlerde, yerel “güçler”in seçmenleri “kontrol” altına almasının çok daha kolay olduğudur. Bugüne kadar yapılan tüm yerel seçimler, yerel “güçler”in belirlediği sonuçlarla sonlanmıştır.

Kendilerini marksist, leninist ve hatta komünist ve de maoist olarak tanımlayan legal, yarı-illegal vb. örgütler ise, 28 Mart seçimlerine, parti adıyla (T“K”P) ya da “bağımsız sosyalist adaylar”la katılmışlardır. Ki-

mi yerlerde büyük şehir belediye başkan adayı, kimi yerde belde belediye başkan adayı gösteren bu kesimlerin “en büyüğü” ise, söz götürmez bir biçimde T“K”P olmuştur. 2002 seçimlerinde 59.515 (%0,19) olan oylarını 84.255'e (%0,26) yükseltmişlerdir. İkinci “büyük” ise, D. Perinçek'in İP'i olmuştur. İP, 2002 seçimlerinde 160.227 (%0,51) olan oylarını bu seçimlerde 78.683'e (%0,25) düşürerek oylarını yarı yarıya kaybetmiştir. Böylece T“K”P (eski adıyla SİP) ile İP “kafa kafaya” gelmişlerdir.

Bu partilerin ardından üçüncü sıraya yerleşen, kendilerinin fazlasıyla hoşlandıkları sıra numarasıyla söylersek, birleşik oy pusulasında yer alan partilerden sonra 21. olan ise, “Ezilenlerin Sosyalist Platformu” (ESP) olmuştur.* Kendilerinin ilk kez** açıkladıkları seçim sonuçları ise şöyledir:

“28 Mart yerel seçimlerine 13 kentte 23 bağımsız sosyalist adayla katılan ESP, 8 bine yakın oy aldı. Mersin Büyükşehir Belediyesi Bağımsız Sosyalist Adayı Hüseyin Kılıç, 1.618 oyla en çok oy alan ESP adayı oldu.

Elimize ulaşan oy rakamlarının toplamı 7 bin 900.

Dersim'de ise, ESP'nin de içinde yer aldığı Dersim Devrimci Halk Güçleri'nin adayı Haydar Beltan, 810 oy alarak yüzde 7.6'lık oy oranına ulaştı. Beltan, bu oyla 6. olurken, 4. ve 5. sırayı alan AKP ve CHP ile arasında yalnızca 16 ve 15 oyluk fark bulunuyor. Mersin Büyükşehir Belediyesi bağımsız sosyalist başkan adayı Hüseyin Kılıç ise aldığı oy oranıyla yedinci oldu.”***

Böylece “13 kentte 23 bağımsız sosyalist adayla” toplam 7.900 oy alan ESP “en büyükler” sıralamasında üçüncü sıraya yükselmiştir. ESP'nin “başansını” *Atılım*'da şöyle değerlendirmektedirler:

“Bağımsız sosyalist adaylarla seçimlere girerek ezilenlerin sosyalist

* Burada Demokratik Güçbirliği içinde yer aldıkları için 3. ve 4. sıraları işgal eden EMEP ve ÖD Partisi'ni sıralamaya dahil etmiyoruz. Kendi adlarına girdikleri bölgelerden, EMEP 19.975 (%0,06) ve ÖDP 13.651 (%0,04) oy almışlardır.

** “İlk kez” diyoruz, çünkü daha önce ESP 2002 seçimlerine katılmış, ancak bu seçimlerde ne kadar oy aldıklarını hiç açıklamamışlardır. Bu durumu *Kurtuluş Cephesi*'nin 70. sayısında belirtmiştik.

*** *Yeni Atılım*, Sayı: 79, 4 Nisan 2004.

seçeneğini yükselten ESP, başarılı bir seçim çalışması yürüttü. ESP'nin, devrimci faaliyette yarattığı ilgi, aldığı oylara aynı oranda yansımada da, bu alanda da gelişeceğinin işaretlerini verdi...

Gerek ESP'nin gerekse de 'sosyalizm' adına seçimlere katılan partilerin aldığı oylar bir kez daha açık bir gerçeğe işaret etmiştir. Emekçi kitlelerin burjuva partiler arasından kendisine en yakın gördüğünü **seçme alışkanlığı** derin, emekten yana, sosyalist güçlere **oy verme alışkanlığı** ise çok zayıftır. Bu, sosyalizm iddiasıyla ortaya çıkan güçlerin seçimlerde gerçek siyasi etkilerinden daha düşük oy almalarının nedeni olarak göze çarpmaktadır. Hele hele bu bağımsız adaylar söz konusu olduğunda daha da belirgin hale gelmektedir. Bu durum, kitlelerin burjuva politikadan kopamamasının bir sonucu olduğu kadar, sosyalist ve ilerici güçlerin, kitlelere güven veren gerçek bir alternatif olmayı **henüz** başaramamış olmasının da bir sonucudur. Emekçi kitlelerin burjuva partilere oy verme alışkanlığının kırılması, önümüzdeki dönemde de devrimci politikanın temel sorunlarından birisi olacaktır.* (abc)

Görüldüğü gibi, *Atılım*'a göre, "seçme ve oy verme alışkanlığı" ile "sosyalist ve ilerici güçlerin, kitlelere güven veren gerçek bir alternatif olmayı henüz başaramamış olması" yüzünden seçimlerde "yeterince" oy alınmamıştır. Ama yine de onlar (ESP) "başarılı bir seçim çalışması" yürüttüklerini söyleyebilmektedirler.

ESP'nin "oylara yansımayan" bu "başarılı seçim çalışması" ise şöyle gerçekleşmiştir:

"KAYSERİ - ESP'liler Orta Anadolu'nun işçi havzası olan (Kayseri'de) bu sabah işçi havzasının merkezinde, 'Organize sanayi'de idiler. 5.000 işçinin çalıştığı Merkez-çelik (İstikbal A.Ş)'te işbaşı yapan işçilerle buluşan ESP'liler, 'günaydın' diyerek 'Sesini, elini, yüreğini birleştir. Kendi gücüne güven' seçim özel sayısını ve bildiri-leri dağıttılar.

İşçi servislerinden inen yüzlerce işçinin fabrikaya akışı sırasında bildiri-leri yetiştirmekte zorlanan ESP'lilere ilgi gösteren işçiler, bir taraftan fabrikaya girmek için acele ediyor, diğer taraftan ise bildiri-leri almadan geçmek istemiyordu. Binlerce bildiri-ri dağıtıldığı **eylemde**, bildiri-ri alan bir işçinin, 'hangi ideolojiyi savunuyorsunuz' sorusuna, Sevim Ölçmez, 'işçi sınıfının ideolojisini' diyerek yanıt verdi ve işçilerden desteklerini istedi.

Baharın ilk günlerini yaşamaya başlayan Kayseri'de sabahın erken saatlerinde işçilerle buluşmanın güzelliğini yaşayan ESP'liler **kızıl karıncalar misali** günlük çalışmalarını sürdürdüler... 12.00'de sona eren bildiri dağıtımında binlerce bildiri dağıtıldı. Önlükleri, yüzlerindeki tebessümleri ve umutlarıyla Kayseri emekçilerine 'alternatifsiz' olmadıklarını ve geleceklere sahip çıkmalarını isteyen ESP'liler, seçim bürosuna dönerken bildiri dağıtımına devam ettiler." (Seçim sonucu: 475 oy.)

"Baharı Çağırın Coşkumuzdur

ESP'nin İzmit Büyükşehir Belediyesi Bağımsız Sosyalist Başkan Adayı Necati Abay'ın seçim çalışması İzmit sokaklarında yankısını buluyor. Bir başka ifadeyle son bir haftada İzmit **emekçileri sosyalist ajitasyonun bombardımanına tutuldu.**" (Seçim sonucu: 175 oy)

"ESP İstanbul Büyükşehir Belediye Başkan Adayı Kamber Saygılı'nın ilk seçim mitingi bugün Kadıköy İskele Meydanı'nda yapıldı.

Mitingin başlamasından öncesinde alana gelen ESP'liler **ses aracından emekçilere seslenerek** taleplerini duyurdular. 'Oylar devrimci sosyalist aday Kamber Saygılı'ya' yazılı önlükler giyen ESP'liler, seçim bildiri-lerini dağıtarak, emekçileri mitinge çağır-dılar." (Seçim Sonucu: 58 oy)

"İZMİR - Şubat ayı başında açtıkları seçim bürolarıyla on binlerce emekçiye ulaşan ESP'liler seçim çalışmalarını bugün yaptıkları mitingle **taçlandırdı.**"** (Seçim sonucu: 262 oy) (abc)

* *Yeni Atılım*, Sayı: 79, 4 Nisan 2004.

** *Yeni Atılım*, Sayı: 78, 27 Nisan 2004.

“Emekçileri sosyalist ajitasyonun bombardımanına tutan”, AKP’nin türbanlı propagandistlerinden devşirme “yüzlerindeki te-bessümleri ve umutlarıyla” propaganda yapan, “kızıl karneciler misali” çalışan ESP’nin seçim kampanyası böyle yürütülmüştür.

Bunlar popülizmin, pragmatizmin ve “medya” söylemlerinin solda ne denli etkili olduğunu açıkça göstermektedir.

Bu “sol”lu sol’lu legalizm gösterileri içinde biraz utangaç, biraz nereye yöneleceğine karar verememiş ve biraz da “eski” çizgiyi sürdürme çabası içinde olanlar da vardır.

“Yerel yönetimlerin demokratikleştirilmesi mücadelesi” ile “yerel yönetimlere gelebildiğimiz koşullarda buraları demokratik bir mevzi olarak değerlendirme mücadelesi”* yürütme gerekçesiyle 28 Mart seçimlerinde “boykotçu” geleneğini terk eden ya da “gevşeten” *Ekmek ve Adalet* çevresi, seçim sonrasında seçim sürecini şöyle değerlendirmektedir:

“Her seçim öncesinde dizginlerinden boşanmış bir parlamenter hayalcilik kaplıyor ortalığı. Burjuvazinin belirlediği kurullarla oynanan bir seçim oyununda sandıktan çıkacak oylarla demokrasi kuruluyor, IMF kovuluyor, Kürt sorunu çözülüyor... Sandıklar açıldığında bütün bu boş hayaller, yerini derin bir hayal kırıklığına ve moralsizliğe bırakıyor. Türkiye sağa kaydı, sola kaydı safsataları arasında kimin sağ, kimin gerçekten sol olduğu belirsizleştiriliyor. Ve bizzat solun bazı kesimlerinin bu oyuna ortak olmasıyla, oligarşi demokrasicilik oyununda kitleleri aldatmayı sürdürebilmek için her seçimde ağlarını yeni baştan örüyor...”**

İşte kendisine ilerici, devrimci diyen pek çok kişinin altına imza atabileceği bu değerlendirme, yerel seçimlere “iki gerekçe” ile katılmaktan söz edenlerce ortaya konulabilmektedir.

28 Mart yerel seçimleri, “sol”da ve sol’da böylesine ilişki ve çelişkileri ile tarihin çöp sepetine atılmış bulunmaktadır.

Her türden pragmatizmin, legalizmin ve fırsatçılığın egemen olduğu “sol”un ve sol’

un almadığı ve alamayacağı dersler ise, sınıfsal ve tarihseldir.

“Küçük-burjuvazinin devrim karşı-sındaki tutumu, her zaman kendi sınıfsal konumuna uygundur. Kapitalizm tarafından sürekli olarak yoksullaşan ve mülksüzleşen küçük-burjuvazi, bu yanı ile proletaryaya yaklaşıpken; diğer yandan karşısına çıkacak fırsatlardan yararlanarak büyük burjuvalar arasına girmeyi umut eder. Bu sınıfsal özelliği, küçük-burjuvaziyi sürekli olarak **güçler dengesini** gözetmeye ve buna uygun olarak tavır belirlemeye yöneltmektedir. Böylece, sözcüğün tam anlamıyla küçük-burjuva politik tutumu ortaya çıkar. Bu politik tutum, güçler dengesi kimin lehineyse, ondan yana tutum belirlemek şeklinde olup, ‘politika, güç demektir’ sözü ile ifade edilir...”

Küçük-burjuvazinin politik tutumu tarafından belirlenen ‘politika, güç demektir’ ifadesi, doğrudan küçük-burjuvaziyi kazanmaya yönelik politikalarda kendi gerçekliğini bulur. Bunun soldaki yansıması ise, belli bir güç olmak için belirli bir niceliğe, ‘sayıya’ sahip olmak ve bunun aracılığı ile politika yapmak şeklinde olmaktadır. Ülkemizde her hangi bir sol örgütün ya da girişimin, her faaliyetini katılımın sayısı ile ölçmesinin gerçekliği burada yatmaktadır. Bu, aynı zamanda, soldaki faaliyetin yönünü de belirlemektedir. Bu yön, olabildiğince çok sayıda ‘insana’ sahip olmaktır. Eski deyişle, ‘kafa sayısı’, neredeyse soldaki tüm faaliyeti belirlemektedir. Böylece de, devrimci faaliyetin sürdürülmesi, ‘sayıya’, yani niceliğe indirgenmektedir ve ‘güç’ kavramının ölçütü burada aranmaktadır. (Hemen her sol hareketin, kendi faaliyetleri hakkındaki yayınlarına bakılacak olursa, bu nicelik ölçütünün ne denli yaygın olduğu görülecektir. Öyle ki, hemen her faaliyet, buna katılanların sayısı ile birlikte ifade edilmekte ya da asılan her pankart metresi ile yazılmaktadır.)***

Yine de, bu tarihsel ve sınıfsal gerçekle-

* *Ekmek ve Adalet*, Sayı: 93, 11 Ocak 2004.

** *Ekmek ve Adalet*, Sayı: 105, 4 Nisan 2004.

*** *Kurtuluş Cephesi*, “Kadrolar ve Politikada ‘Güç-Nicelik’ Kavrayışı”, Sayı: 29, Ocak-Şubat 1996.

re rağmen, “ne yani, seçimlere katılmayıp da sizler gibi harîçten gazel mi okusaydık” diyen de, “olsun, yine de birşeyler yapmaya çalışmışlar” diyen de çıkacaktır. Devrimden, devrimci stratejilerden, taktiklerden, ilkelerden, küçük-burjuvaziden, pragmatizmden söz edildiğinde, “iyi de, bunların yararı ne” diyenler de çıkacaktır. Hatta “kızıl karnıncalar gibi” çalışmanın, “tebessümle” “kitlelerin” karşısına çıkmanın nesinin yanlış olduğunu soranlar da, “ses aracından emekçilere seslenme”nin garipsenecek nesi olduğunu soranlar da çıkacaktır. Ve tüm bu sorular ve karşı çıkışlar, “siz ne yapıyorsunuz?” sorularıyla tümleşecektir.

Oysa genel olarak politikada “ahde vefa”, devrimci politikada ilkelere bağlılık belirleyicidir. Bu belirleyicilik, salt kitlelerin güvenini kazanmak açısından değil, yapılanların kalıcı olması açısından da gereklidir. Hareketin sürekliliğini sağlayacak olan tutarlı kadrolar ancak bu koşulla varolabilir.

Pragmatizm ve eklektizmin ne olduğunu, devrimci mücadelede pragmatizmin ve eklektizmin nasıl olumsuz ve yıkıcı sonuçlar ortaya çıkardığını **tarihsel ve ideolojik olarak** bilenler açısından, bir hareketin ya da örgütün pragmatist olmasının, eklektik bir teoriye sahip olmasının ne anlama geldiği açıktır. Ancak bunları bilmeyenler ya da bunların “zararsız” olduğunu sananlar açısından, bu değerlendirmeler hiçbir değere sahip değildir.

Küçük-burjuvazinin ideolojik hegemonyası altında, bilimsel yöntemden uzak, Marksist-Leninist ideolojiye yabancı olan “solcu” kişilerin Aristo mantığı ile ortaya çıkartılmış vargılarla yönlendirilmesi olanaklı hale gelmiştir. Bu olanak, “kapitalizmin de, sosyalizmin de kendine özgü iyi yanları vardır, önemli olan bu iki sistemin iyi yanlarını alıp, insanlar için en iyi düzeni kurmaktır” şeklinde özetlenebilecek küçük-burjuva eklektizminin egemenliği içinde vardır. Bu eklektizmin sol’daki yansıması ise, şu ya da bu stratejik çizginin “iyi” yanlarını alarak “yeni” bir “iyilerden oluşan” çizgi oluşturmak şeklindedir. MLKP örneğinde görüleceği gibi, bu eklektik çizgi, silahlı devrimci mücadele ile revizyonist çizginin “iyi yanlarının” birleştirilmesi olarak sunulmaktadır. (Ülkemiz solu bu eklektik teorilerin yadırganmamasını Y. Küçük’e borçludur.) Biraz silahlı eylem, biraz legal çalışma, biraz sendikacılık, biraz dernekçilik, biraz dergicilik, biraz yayıncılık

vb. şeklinde “biraz”ların toplandığı şekilsizlik, her isteyenine kendine ait birşeyler bulabildiği bir tablo ortaya çıkarmaktadır. Bu tablo, “barışçıl” ve legalist bir çerçevede “biraz”lardan oluşturulduğu koşullarda fazlaca sorun yoktur. En olumsuz sonucu, bu barışçıl ve legal mücadeleyi temel alan çizgilerin hiçbir işe yaramadığının görülmesi olacaktır.

Ancak aynı tablo içine “biraz” silahlı eylem katıldığında, sonuçlar, insan yaşamlarının yitirilmesinin ötesinde, silahlı devrimci mücadelenin “işe yaramaz” olduğu kanısını yaygınlaştırmak olacaktır. Mahir Çayan yoldaşın sözleriyle ifade edersek, “silahlı propagandanın prestij kazanması üzerine solda prestij kaybına maruz kalan” SBKP çizgisinin sadık izleyicisi modern revizyonistlerin “sonradan gerilla yapan bir şube açmaları” tarihsel bir gerçektir. Ve tarih, bu “gerilla yapan şube”lerin nasıl hikaye olduğunun masallarıyla doludur. Tıpkı MLKP’nin M-18’i gibi, bir zamanlar “gerilla yapan şube”sinin sonu gibi.

Eklektizm, aynı zamanda oportünizmdir. MLKP örneğinde olduğu gibi, alabildiğine legal bir örgütlenmeye gidilirken, bir yandan da “gerilla yapan şube” sahibi olunarak, devrimin ancak silahlı mücadele ile zafere ulaşacağını düşünenleri kendi saflarına çekmek amaçlanmaktadır. Yapılan Che Guevara toplantıları, Kızıldere anmaları tümüyle bu hesapların ürünüdür.

İşte bir örnek:

“ESP: Yaşasın Kızıldere direnişimiz

Dolmabahçe Sarayı önünde yapılan basın açıklamasında, ‘Yolunuz yolunuz. Tek yol devrim’ pankartı açan ESP’liler, ‘Yaşasın devrimci yoldaşlık’ yazan dövizler yanısıra bayraklar da taşıdılar... ‘Mahirler emperyalizme karşı mücadelenin sembolleri olarak mücadelemizde yaşıyorlar’ .. ‘Tarih onları haklı çıkardı’ diyerek konuş (tular).”*

Böylece MLKP çizgisi, “yolu”, “Mahirlerin yolu” gibi gösterilmektedir. Ama aynı MLKP, değişik yayınlarında Che Guevara’yı, THKP-C’yi “küçük-burjuva sosyalizmini savunan, işçi sınıfıyla temelden bağı olmayan ve bir nevi işçi sınıfı-sosyalizm nostaljisi ya-

* *Yeni Atılım*, Sayı: 79, 4 Nisan 2004.

şayan hareket”ler olarak tanımladığı gibi, bunların “siyasi anlayışı biraz kaşınırsa karşımıza revizyonizm çıkar”* diyebilmektedir.

Aynı biçimde, MLKP, büyük özenle, kendilerinin Enver Hocacı çizgilerini ve geçmişlerini açıklamaktan kaçınır.

“Komünizmin büyük önderlerinden, Arnavutluk Emek Partisi’nin lideri ve Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti’nin kurucusu Enver Hoca yoldaş, 11 Nisan 1985’te ölüm-süzleşti.

Dünya proletaryasının, uluslararası komünist hareketin ve partimiz MLKP’nin kalbinde yaşayan Enver Hoca’yı, dünyaya veda edişinin 13. yılında büyük bir özlemle anıyoruz.”**

İşte eklektizm ve onun oportünizmi böylesine üstü kapalı bir biçimde faaliyet yürütebilmektedir. Ve bugün, Marksizm-Lenin-

izmle az çok tanışıklığı olan, ülkemiz devrimci hareketinin tarihini az çok bilen herkesin kolayca görebileceği gibi, birbiriyile devrimin hedefleri, programı ve stratejik rotası konusunda hiçbir ortak noktaya sahip olmayan çizgilerin “birliği” gibi ortaya çıkmak, oportünistlikten öte, tarihin ve Marksizm-Leninizmin açık çarpıtılmasıdır. Bu çarpıklık ortamında, “gerilla şubeleri”nin trajikomik sonuçlarını yeni kuşakların (bir kez daha) yaşayarak öğrenmek zorunda bırakılmaları, tarihe ve ülkemizin devrimci mücadelesine yapılabilecek en büyük saygısızlıktır. Che Guevara’yı, Mahir Çayan yoldaşı, “yolunuz yolumuzdur” diyerek Enver Hocacı “yollarıyla” özdeşleştirmek ise, Che amblemli tişört, kahve fincanı satarak zengin olma hayali güden işportacılıktan başka birşey değildir. Bu da, legalizmin sefaletidir.

---

* MLKP II. Kongre Belgeleri, s. 208.

** MLKP, Partinin Sesi, 1998.

Irak İşgalinin Birinci Yılında Felluce'de “Vahşet”Kurbanı “Sivil” Amerikalılar

Amerikan emperyalizminin Irak işgalinin birinci yılı dolarken, 31 Mart günü Felluce'de dört Amerikalı “sivil müteahhit”in araçlarına yapılan saldırı ve ardından yanmış cesetlerinin Felluce halkı tarafından yerlerde sürüklenerek direklere asılması olayı, “tüyler ürpertici vahşet” görüntüleri eşliğinde dünya “medya”sında yer aldı.

Saldırı sonrasında, Irak İşgal Yönetiminin “sivil yöneticisi” Paul Bremer, “Felluce'de olanlar çok alçakça ve kabul edilemez. Medeni toplumun en önemli temelini oluşturan İslam dini de dahil tüm dinlerin öğretilerini ihlal ettiler. Bu ölümler cezasız kalmayacaktır” açıklaması yaparken, cesetlerin “parçalanması” ve yerlerde sürüklenerek direklere asılmasının “İslama aykır olduğu”na ilişkin fetvalar yayınlanmaya başladı.

Bu olayı, yerli “medya”, “müteahhitlik yapan 4 yabancı vahşice yakıldı, cesetleri sokaklarda sürüklendi ve parçalanıp köprülere asıldı”yla başlayan haberlerle verirken, “ateş açtıkları araçları içindekilerle birlikte yakan ve çıkardıkları kömürleşmiş bazı cesetlerin etrafında dans edip, zafer işaretleri yapan direnişçiler”den söz etmeye özel çaba gösterdiler. Büyük büyük ilahiyat profesörlerinden alınan “fetvalar”la, “saldırının İslam'a aykır” olduğuna ilişkin manşetler atıldılar.

İraklılara “insani yardım götüren” “sivil Amerikalılar”a yönelik bu “vahşice” ve “İslama aykır” saldırı sonrasında, ölenlerin **Blackwater Security Consulting** çalışanı oldukları “medya”nın kıyısında köşesinde yayınlandı. Böylece “sivil müteahhit” etiket-

li, “insani yardım görevlisi” sıfatlı dört kişinin **özel güvenlik elemanı** olduğu sessiz sedasız geçiştirilmeye çalışıldı.

Ve ardından saldırganların “en sert biçimde cezalandırılması” amacıyla Felluce tanklarla kuşatıldı ve helikopterlerle bombalanmaya başladı.

Basit ve sıradan dört “sivil” Amerikalı için başlatılan büyük saldırı, ilk bakışta, “vahşet” görüntüleri karşısında duyulan tepki olarak yorumlanabilse de, öldürülen dört “sivil” Amerikalının **Blackwater** özel güvenlik şirketinin ayda dört bin dolar ücretle çalışan paralı askerleri oluşlarıyla doğrudan bağlantılıdır.

Blackwater, Amerika'nın en büyük özel güvenlik şirketi olup, eski CIA ve SEAL (deniz kuvvetleri özel operasyon timi) üyeleri tarafından kurulmuştur. 2003 yılı cirosu 1,3 milyar dolar olan şirket, Azerbaycan, Bosna, Özbekistan ve Gürcistan'da özel operasyon timlerini eğitmektedir.

Irak işgaliyle birlikte Blackwater şirketinin gelirlerinde büyük bir artış olmuştur. Başta Paul Bremer olmak üzere, tüm Amerikan emperyalizminin “sivil görevlileri”nin bodyguard'lık ihalesini kazanan Blackwater (bu nedenle müteahhit sıfatı taşımaktadır), Amerikan emperyalizminin “geleceğin savaş”ında güvenlik hizmetlerini özelleştirilmesi gerektiğini ileri süren teorilerinin en büyük destekçilerindedir.

Blackwater şirketini ayrıcalıklı konuma getiren, sadece Irak'ta P. Bremer başta olmak üzere “sivil” Amerikalıların özel korumalarını üstlenmesi değildir. Blackwater,

aynı zamanda, Amerikan deniz kuvvetlerinin özel operasyon birimi olan SEAL'in ve polis teşkilatının ünlü SWAT (Special Weapons and Tactics Team-Özel Silahlar ve Taktikler Timi) üyelerinin eğitmenidir. Dolayısıyla ABD içinde ve dışında görev yapan, resmi ve gayri-resmi, militer ve paramiliter özel operasyon birimlerinin eğitmeni olan şirketin dört elemanının sokak ortasında ve kolaylıkla öldürülmüş olması, Amerikan emperyalizmi açısından "ikiz kulelere" yapılan 11 Eylül saldırıları kadar, "ulusal güvenliğe" ve "ulusal onura" saldırı niteliği taşımaktadır.

Diğer yandan bu saldırı, askeri lojistik ve savaş hizmetlerinin özel güvenlik şirketlerine ihale edilmesini savunan ve bu yolla Irak işgali için 100 bin Amerikan askerinin yeterli olduğunu söyleyen Donald Rumsfeld'in "savaş görevlerinin özelleştirilmesi" doktrinine de bir saldırı olmuştur.

Felluce'de Blackwater güvenlik şirketinin dört elemanının öldürülmesi olayının ortaya çıkardığı bir başka gerçek de, Amerikan emperyalizminin artan oranda "beyaz ve Amerikalı" olmayan sivil ve askeri personel kullanmaya yönelmiş olmasıdır. Saldırdan birkaç hafta önce Blackwater'ın eski CIA ve SEAL üyesi başkanı Gary Jackson büyük bir gururla şöyle demektedir:

"Biz nihayet Şili'de profesyonel insan kaynağı bulduk. Şilili komandolar çok, ama çok profesyoneller ve onları Blackwater sistemine dahil ettik."*

Bugün Amerikan emperyalizmin Irak işgal güçleri arasında, Pinoşet'in kontra-gerillaları "özel güvenlik elemanı" olarak görev yaparken, ırkçı Güney Afrika yönetiminin 1.500 "özel birlik elemanı" da bu güçlere dahil edilmiştir.

Mart 2004 tarihinde Irak'ta görev yapan "özel güvenlik şirketleri" elemanlarının toplam sayısı 15.000'e ulaşmıştır.

Böylece Amerikan emperyalizmi, "demokrasi projesi" çerçevesinde işsiz kalan Latin-Amerika'daki askeri cuntaların işkencici katillerine, "denizaşırı" bölgelerde, "mesleklerini" icra edebilecekleri ve para kazanabilecekleri yeni iş olanakları bulmuştur. Ve tıpkı faşist askeri darbe dönemlerinde olduğu gibi, yaptıklarının hesabının sorulmayacağı garantisi de verilmiştir. Bu yolla, kendisine sadık faşist katillere, Mehmet

Ağar'ın bile gözlerini yaşartacak türden bir "ahde vefa" örneği sergilemişlerdir.

Bu koşullarda, Irak halkının işgal güçlerine karşı duydukları nefretin bu kontra eskisi "sivil" Amerikalılara karşı da aynı boyutta olmasında şaşılacak bir yan yoktur.

"MISSION ACCOMPLISHED"
"GÖREV TAMAMLANMIŞTIR"

W. Bush, 1 Mayıs 2003 günü Abraham Lincoln uçak gemisinde "görev tamamlanmıştır" pankartı altında yaptığı açıklamayla Irak savaşının sona erdiğini ilan ettiğinde, iki haftalık savaşın çok küçük bir maliyetle, 193 kayıpla tamamlanmasının keyfini sürüyordu.

Amerikan Savunma Bakanlığı'nın (Pentagon) resmi verilerine göre, savaşın başladığı 20 Mart 2003 tarihinden 5 Nisan 2004 tarihine kadar "koalisyon güçleri"nin ölümlerinin toplam sayısı **718** olmuştur. Bu verilere göre, bugüne kadar 616 Amerikalı, 59 İngiliz, 17 İtalyan, 11 İspanyol, 5 Bulgar, 3 Ukraynalı, 2 Polonyalı, 1 Estonyalı, 1 El Salvadorlu ve 1 Danimarkalı asker öldürülmüştür. Pentagon sayılarına göre, bugüne kadar yaralı Amerikan askerlerinin sayısı **3.490**'dir. Öldürülen "sivil güvenlik şirketi elemanı" sayısı ise **25**'dir.

Bir başka deyişle, Amerikan emperyalizminin "görev tamamlanmıştır" diye zaferini ilan ettiği günden itibaren savaş dışı kalan Amerikan askerlerinin sayısı 4 bini aşmıştır. Irak'ta işgalin her günü, ortalama 10 Amerikan askeri savaş dışı kalmakta ve her gün iki Amerikan askeri ölmektedir.

Mart sonuna kadar Amerikan emperyalizminin ve ortaklarının işgaline karşı yürütülen direnme savaşının, sadece nüfusun

%25'ini oluşturan "sünniler" tarafından sürdürüldüğü gözönüne alındığında, işgalin faturasının oldukça büyük olduğu açıktır.

Kuzey Irak Kürtlerinin "federasyon" ya da "bağımsızlık" elde edebilecekleri sanısıyla Amerikan emperyalizmi ile girdikleri açık işbirliği ve nüfusun %60'ını oluşturan şiiilerin yarı-gönüllü işbirliğiyle bugüne gelen Amerikan emperyalizmi, şimdi şiiilerin bir kesiminin (Muktada El Sadr kesiminin) direnişiyle de yüzyüze gelmiştir.

Muktada El Sadr'ın Amerikan işgaline karşı olduğuna ilişkin yaptığı açıklamalara rağmen, gelişen olaylar, Haziran ayında bazı yönetsel yetkilerin yerli işbirlikçilere devredilmesi planı öncesinde, bazı yerleşim birimlerinin **fiili denetimini** ele geçirme girişimi olarak ortaya çıkmıştır. Bir bakıma Muktada El Sadr kesimi, Amerikan emperyalizmine karşı **güç gösterisine** girişmiştir. Nefef, Kut ve Bağdat'ın bir bölümünün fiili denetimini elinde bulunduran Muktada El Sadr kesimi, bu fiili denetiminin Amerikalılar tarafından **resmen** kabul edilmesini istemektedir. Böylece Haziran ayında yapılacağı söylenen "yetki devri" öncesinde Irak'ın belli bölgelerinin resmen tanınmış yetkilisi olmaya çalışılmaktadır.

Bu koşullar altında, Amerikan emperyalizminin Muktada El Sadr ile pazarlığı sürdürmesi ve isteklerini büyük ölçüde karşılayıp karşılamaması, tümüyle Irak içindeki güçler dengesine ve Amerikan başkanlık seçimleri üzerinde yapacağı etkiye göre belirlenecektir. Her koşulda gelişmeler, Kuzey Irak'ta Kürt bölgelerinde olduğu gibi, Irak'ın yerel güçler tarafından fiilen paylaşılması yönündedir.

Bugüne kadar, Kuzey'de sünni yerel güçlere karşı Kürtleri kullanan Amerikan emperyalizmi, Bağdat ve Güney Irak'ta da şiiilerle yaptığı fiili anlaşmalarla sünni kesimin direnişini kırmaya çalışmıştır. Muktada El Sadr, Sistani gibi, Amerikan işgaline karşı olduğunu ilan eden, ancak yine de Amerikan emperyalizmi ile fiili anlaşmalar yaparak etki alanını koruyan şiiilerin bir kesiminin temsilcisidir. Muktada El Sadr ile Amerikan emperyalizmi arasında başlayan güç gösterisinin nasıl sonuçlanacağını bugünden söylemek olanaksızdır. Yeniden eski fiili "consensus"a geri dönülebileceği gibi, şii kesimin bir bölümünün direniş savaşına etkin bir biçimde katılması yönünde de değişim olabilecektir. Ancak her durumda, Amerikan

emperyalizmi, "özel güvenlik şirketleri" aracılığıyla özelleştirmeye çalıştığı Irak işgalini, Irak'ı yerel dini-feodal otoriteler arasında paylaştırarak sürdürmeye çalışacaktır.

Amerikan emperyalizminin yapabileceği tek şey, Irak'ı toprak olarak yerel dini-feodal otoriteler arasında paylaşmak ve bunların üzerinde ve bunların onayları alınarak "merkezi" bir yönetim oluşturmaktır. Bu "merkezi yönetim", Irak petrolünün uluslararası şirketler tarafından işletilmesinin ve ülkenin emperyalist tüketim mallarının açık pazar haline gelmesinin yürütücüsü olacaktır. Yerel dini-feodal otoriteler de, Kürtler gibi, bu faaliyetlerden alınan vergilerden hisselerine düşeni paylaşacaklardır.

Böylesine yerel dini-feodal otoriteler arasında paylaştırılmış olan Irak, giderek bu yerel otoritelerin "merkezi devlet" kaynaklarından aldıkları payları artırma yönündeki hareketleri ile iç çatışmaların yaşandığı bir ülke durumuna gelecektir. Baas rejiminin "Arap milliyetçiliği" ile oluşturmaya çalıştığı ulusal birlik ve ulusal bilinç sadece sünni kesimlerde kısmen etkili olduğu için, yerel otoriteler arasındaki çelişkiler ve çatışmaların, uluslaşma sürecini tamamlayacak bir ulusal-demokratik kurtuluş hareketi tarafından ortadan kaldırılması, bugün için olanaksız görünmektedir.

Yine de, her durumda, Irak iç çatışmalara sahne olsa da, kaybeden Amerikan emperyalizmi olmuştur. Colin Powell'ın ifade ettiği gibi, Irak, "Türkiye ve Pakistan gibi İslam cumhuriyeti"* yapılsa bile, ulusal birlik sağlanamadığı sürece, iç pazanın istikrarlı hale getirilmesi de olanaksızdır. Yerel otoritelerin çatışmasına sahne olan bir ülkenin istikrarsız iç pazarı ise, kısa dönemli bazı spekülatif kâr olanakları sağlamaktan öte bir işe yaramayacaktır.

* Colin Powell Alman ZDF televizyonunda yayınlanan bir röportajda şöyle demiştir:

"Hayır, (ABD savaşı) kaybetmedi. Irak'ta İslami bir cumhuriyet olacak, tıpkı başka İslami cumhuriyetler olduğu gibi, Türkiye ve Pakistan gibi. Fakat bu anayasal bir çerçevede ve Şeriat kanunları içinde olacak. Kur'an hukukun kaynaklarından biri olacak. Irak'ın demokratik bir ülke ve İslami bir devlet olmasını umuyoruz. Çünkü İslamiyet ülkenin en büyük dini. İslamın demokrasiyle yan yana bulunması için herhangi bir nedenle yok. (Bu ikisinin) birlikte olamayacakları şeklinde bir değerlendirme bizim yok. Niçin Türkiye gibi bir İslam ülkesi, aynı zamanda Türkiye'deki gibi demokrasi olmasın?"

30 MART 1972 KIZILDERE

MAHİR ÇAYAN
1946 Samsun
SABAHATTİN KURT
1949 Gevaş
SİNAN KAZIM ÖZÜDOĞRU
1949 Şarkışla
AHMET ATASOY
1946 Ünye
NİHAT YILMAZ
1937 Fatsa
HÜDAİ ARIKAN
1946 Çivril
ÖMER AYNA
1952 Dicle
ÇİHAN ALPTEKİN
1947 Ardeşen
ERTAN SARUHAN
1942 Fatsa
SAFFET ALP
1949 Kayseri

**ÖMÜR
KARAMOLLAOĞLU**
30 OCAK 1955/AKÇADAĞ
24 MART 1977/ANKARA

1955 yılında Malatya'nın Akçadağ ilçesinde doğdu. 1971 yılında Ankara Abidinpaşa Lisesi'nde okurken devrimci mücadeleye bir sempatizan olarak katıldı. 1974-75 döneminde SBF-BYYO'da yüksek öğrenim gençliğinin akademik-demokratik mücadelesinde aktif olarak yer aldı. 12 Mart sonrası ilk öğrenci derneklerinden olan SBF-BYYO Öğrenci Derneği'nin kuruluş çalışmalarına katıldı. Aynı dönemde AST'da oyuncu olarak da çalışan Ömür yoldaş, M. Gorki'nin "Ana" ve B. Brecht'in "Carrar Ana'nın Tüfekleri" oyunlarının sergilenmesinde yer aldı. 1975 başından itibaren THKP-C/HDÖ üyesi olarak profesyonel devrimci yaşamına başladı. İlk görevi Ankara'daki legal kadroların sorumluluğunu üstlenmek oldu. Beylerderesi'nden sonra Ankara Bölge Komitesi'nde yer aldı. 1976-Haziran Karan'ndan sonra Güney Anadolu ve Hatay bölgesinde kadroların politik eğitimleriyle görevlendirildi. Aynı yılın Aralık ayında THKP-C/HDÖ-Ankara Bölge Yöneticiliği'ne atandı. 1977 yılında THKP-C/HDÖ'nün yeniden Öncü Savaşına başlamasıyla birlikte gerçekleştirilen "26 Ocak Harekâtı"nda yönetici olarak yer aldı. 1977 Şubat'ında Genel Komite üyeliğine getirildi. Ankara ve Karadeniz Bölgelerinin Merkez Yöneticisi olarak şehir ve kır gerillasının stratejik örgütlenmesiyle görevlendirildi. "19 Şubat Harekâtı"nın düzenlenmesinde görev aldı.

"30 Mart Harekâtı"nın ilk günü, 24 Mart 1977'de, Ankara'da şehit düştü.

MEHMET YILDIRIM

1957 Tokat doğumlu ve küçük-köylü bir ailenin çocuğudur. İlkokulu bitirdikten sonra, İstanbul'a gelerek, küçük işyerlerinde ve krom kaplama ustası olarak, çeşitli fabrikalarda çalışmıştır. Fabrika işçiliği döneminde sendikal faaliyetlere katılmış ve bu faaliyetler çerçevesinde Devrimci Sağlık-İş sendikasında çalışmalarını sürdürmüştür. Bu çalışmalar sırasında örgütle ilişkiye geçmiş ve 1978'de sendikal çalışmada örgüt üyesi olarak yer almıştır. 1978 sonlarında profesyonel kadro olarak Bakırköy çevresinde örgütsel çalışmalara katılmış ve Şubat 1981'de Genel Komite üyesi olmuştur. 15 Mart 1981'de Bahçelievler'deki çatışmada şehit düşmüştür.

NIHAT KURBAN

1958 Kars doğumlu olup, lise yıllarında Kars'ta THKP-C sempatisi olarak devrimci mücadeleyle tanışmıştır. 1977 içinde örgütsel ilişki içine girmiş ve aynı yıl içinde örgüt üyesi olmuştur. İstanbul Hukuk Fakültesi öğrencisi olmakla birlikte zamanının büyük bir kısmını Kars'taki örgütsel çalışmalarda geçirmiştir. 1979 yılında bir silahlı çatışmada yaralanması üzerine, bir süre örgütsel çalışmaların dışında kalmışsa da, 1980 ortalarında Kars il yöneticisi olarak atanmıştır. Şubat 1981'de Genel Komite üyesi olmuş ve 15 Mart 1981'de Bahçelievler'deki çatışmada şehit düşmüştür.

CEMALETTİN DÜVENCİ

1956 Tekirdağ doğumlu olan yoldaş, küçük-köylü bir ailenin oğludur. Ailesinin İstanbul'a taşınmasından sonra, işçi olarak çalışmaya başlamıştır. Devrimci mücadeleyle ilişkisi, Bakırköy çevresindeki dernekler düzeyinde başlamış ve Halkevleri'nde faaliyet sürdürmüştür. 1976'dan itibaren örgütsel ilişkiye girmiş ve 1977-78 döneminde Bakırköy çevresinde örgüt üyesi olarak çalışmıştır. 1978 sonrasında profesyonel kadro olarak çalışmıştır. 1980 Nisan operasyonundan sonra, İstanbul bölgesinin yeniden düzenlenmesinde görev almış ve pragmatik ve sağ-ekonomist sapmaya karşı mücadelede etkin bir rol üstlenmiştir. Şubat 1981'de, pragmatik sapma içindeki unsurların ihracından sonra Genel Komite üyesi olmuştur. 15 Mart 1981 günü, Bahçelievler'deki örgüt evinin düşman güçlerine kuşatılması üzerine, diğer üç yoldaşıyla birlikte silahlı çatışmaya girişmiş ve dört saatlik çatışma sonucunda, diğer üç yoldaşıyla birlikte şehit düşmüştür.

SÜLEYMAN AYDEMİR

1957 Denizli doğumlu olup, Adana İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi'ne girdikten sonra, devrimci mücadeleyle tanışmıştır. 1978 sonuna kadar öğrenci çevresinde etkili olan DY ilişkileri içinde faaliyette bulunmuş ve DY'ye karşı, aktivizm sloganıyla ortaya çıkan DS ile kısa bir süre ilişkisi olmuştur. DS'nin öz olarak DY'den farksız olduğunu kendi öz deneyimiyle gören Süleyman yoldaş, 1979 ortalarında Adana bölgesinde örgüt üyesi olmuş ve 1980'de profesyonel kadro olarak çalışmaya başlamıştır. 12 Eylül 1980 tarihinde ihtarıcı tutum ve davranışlarından, her türlü uyarıya rağmen vazgeçmeyen bir kişinin cezalandırılması eylemine katılmış ve eylem sonrası Serdar Soyergin'le birlikte düşmanın askeri birlikleri ile giriştiği çatışmada bir yüzbaşıyı öldürmüştür. Bu olaydan sonra İstanbul bölgesinde görevlendirilmiş ve 15 Mart 1981'de Bahçelievler'deki çatışmada şehit düşmüştür.

Karartma Altında Kıbrıs

New-York görüşmeleri, ikili görüşmeler, İsviçre'nin Bürgenstock kasabasında yapılan dördümlü görüşmeler derken Kıbrıs sorunu sürekli gündemin ilk maddesi olmayı sürdürmüştür. AKP hükümetinin kendisine yönelik olası bir "laikçi" askeri darbeye karşı hamiliğini üstleneceğini varsaydığı Amerikan emperyalizminin her söylediğini yerine getirme çabası, bir yandan Kıbrıs sorununun özünün kaybolmasına neden olurken, diğer yandan Kıbrıs'ın geleceğini gözlerden gizlemeye hizmet etmiştir.

Kıbrıs'ın Türk ve Rum halklarının olduğu

kadar, Türkiye ve Yunanistan halklarının da geleceği açısından da büyük bir öneme sahip olan Kıbrıs sorununun çözümü, basit bir "al-ver" ya da Tayyip Erdoğan'ın "kazı-kazan"dan türetilmiş "kazan-kazan" edebiyatı arasında kaybolup gitmiştir.

Yüzyıllardır birbirine düşman edilmiş halkların ilişkilerini belirleyen bir sorunun, Tayyip Erdoğan'ın K. Annan'a söylediği iddia edilen "Kıbrıs yüzünden seçimde MHP'ye ve muhalefete altı puanım gitti, elimi güçlendir" sözlerinde ifadesini bulacak kadar sıradanlaştırılması ve salt bir seçim malzemesi olarak görülmesi, gelinen aşamada işlerin ne denli gayri-ciddileştiğinin açık ifadesi olmuştur.

W. Bush'un himayesinde Kıbrıs sorununu Türkiye lehine çözeceğine inanmış Tayyip Erdoğan ve mehteran takımı, Annan planında birkaç küçük değişiklik yapılmasını sağlayarak "Kıbrıs sorununu çözen büyük lider" olma sevdasıyla girdikleri yolda hiçbir ilerleme kaydedilmediği ortaya çıktıkça "karartma"ya dört elle sarılmışlardır.

Borsayı hoplatıp-zıplatmadan öteye, hiçbir değere sahip olmayan gerçek-dışı gazete başlıklarıyla yürütülen Kıbrıs görüşmeleri, "dönekliği" ile övünen Hasan Cemal'in desteğinde İsviçre sınırlarına geldiğinde Birleşmiş Milletler "karartması"yla gizlenmeye çalışılmıştır.

İsviçre'nin Bürgenstock kasabasında, "medya"nın yapıldığını iddia ettiği dördümlü görüşmelerin, gerçekte Annan'ın aynı aynı yaptığı görüşmelerden ibaret olduğu da bu "karartma" sayesinde kamuoyundan gizlenilebilmiştir.

Erdoğan, Kıbrıs'ta çözümün faturasını Annan'a özetledi:

Altı puan kaybettim

Annan ve Bush'a talepleri iletti
İsviçre'de Tayyip Erdoğan, BM Genel Sekreteri Kofi Annan'la görüşme yaptı. Fotoğraf: AFP. Erdoğan, Annan'a "Kıbrıs'ta çözümün faturasını Annan'a özetledi" dedi.

Erdoğan, BM Genel Sekreteri Annan'a "Kıbrıs yüzünden seçimde MHP'ye ve muhalefete altı puanım gitti. Elimi güçlendirdim" dedi

Amerikan emperyalizminin ülkemizdeki en önemli “sopacısı” durumunda olan M. Ali Birand bile, gelinen aşamada işlerin iyi gitmediğini yazabilecek hale gelmişken, Tayyip Erdoğan ve Hasan Cemal takviyeli mehteran takımı “Rumları köşeye sıkıştırmanın” dayanılmaz hafifliği içinde, diplomasi ile İsviçre’de tatil yapmayı birbirine karıştıracak kadar pervasızlaşmışlardır.

İsviçre’nin Bürgenstock kasabasında yapıldığı iddia edilen, ancak hiçbir biçimde yapılmayan “dörtlü görüşmeler” sonrasında ortaya çıkan tablo şöyledir:

Büyük tartışmalara yol açan ve olduğu gibi kabul edilmesi için Kuzey Kıbrıs’ta AB fonlarıyla finanse edilen büyük propagandaların konusu olan, uğruna siyasal partilerin kurulduğu ünlü Annan planı “dördüncü kez” revize edilmiştir. Revize edilmiş Annan planı ilk halinden önemsenebilecek farklılığa sahip değildir. Kofi Annan’ın kendi deyişiyle, tarafların hassasiyetleri dikkate alınarak, ayrıntılarda birkaç küçük değişikliğe gidilmekle yetinilmiştir. Ve 31 Mart günü İsviçre’de son aşaması yapılan “görüşmeler”, New-York görüşmeleri öncesinde varılan anlaşmaya uygun olarak Annan planınının 24 Nisan günü referanduma sunulması açıklamasıyla sona ermiştir.

Referanduma konu olan revize edilmiş Annan planı, adada bulundurulacak askeri güçler konusunda “Türk tarafını” hoşnut etmeye yönelik ya da Tayyip Erdoğan’ın “elini güçlendirmek” için bazı küçük değişiklikler ile Kuzeye yerleşecek Rum nüfusun artırılması ve Merkez Bankasına ilişkin “Rum tarafını” hoşnut edecek değişiklikleri içermektedir.

Yapılan tüm açıklamalarda “Türk tarafının” ilk kez masadan “çözüm isteyen taraf olarak” kalktığı, Annan planınının revize edilmiş halinin “Türkler için en iyisi” olduğu, bu haliyle “olmazsa olmazlar”ın kabul ettirildiği ne denli söylenirse söylensin, tüm görüşmeler, havanda su dövmenin ötesine geçmemiş ve sonuçta ilk başlanılan yere geri dönmüştür.

Ancak AKP hükümeti tarafından yapılan tüm açıklamalara ve bunların “medya” tarafından manşetlerle desteklenmesine karşın, New-York’ta başlayan görüşmeler öncesinde iddia edilenlerin hiçbiri gerçekleşmemiş ve olduğu söylenen şeyler olmamıştır.

Anımsanacağı gibi, süreç, Tayyip Erdoğan’ın Ocak ayındaki Amerika seferi önce-

sinde, görüşme koşullarının, yani görüşmelerde taraflar anlaşmaya varamadıkları takdirde Annan’ın sunacağı metnin referandumla götürülmesinin kabul edildiğine ilişkin açıklamayla başlamış ve Alvaro de Soto’nun yerine ABD dışişleri bakanı Powell’in “arabulucu” olması istenildiği, bunun W. Bush tarafından kabul edildiği haberleriyle sürdürülmüştür. Bugün bu bilgilerin tümüyle gerçek dışı olduğu ortaya çıkmıştır.

Aynı şekilde, New-York sonrasında Kıbrıs’ta iki toplum arasında yapılacak görüşmelerde AB’nin yer almayacağı söylenmesine karşın, AB’nin genişlemeden sorumlu komiseri Verheugen Lefkoşe’deki ve İsviçre’deki görüşmelerde hazır bulunmuştur.

Görüşmelerin son aşamasında İsviçre’deki toplantıların dörtlü zirve şeklinde olacağı söylenmesine karşın, görüşmeler Annan’ın yürüttüğü “mekik diplomasisi”yle yapılmış ve taraflar nezaket ziyaretleri dışında bir araya gelmemişlerdir.

Yine AKP ve “medya” destekli mehteran takımının “olmazsa olmazlar” dedikleri, özellikle de planda öngörülen istisnaların (derogasyonlar) AB müktesebatına dahil edileceği iddiaları, bizzat Verheugen tarafından defalarca yalanlanmıştır. Bu ise, yapılan görüşmelerde “karşı taraf” sıkıştırılarak Annan planında önemli “kazanımlar” elde edilse bile, bunların, Kıbrıs’ın AB’ye resmen katılacağı 1 Mayıs sonrasında AB müktesebatına uygun olmadığı için ortadan kaldırılacağı anlamına gelmektedir. Ve bugün AB, Annan planında yer alan istisnaların (derogasyonların) zaman sınırlaması olmaksızın AB hukuk düzeni içinde yer alamayacağını açıkça ilan etmiştir.

Oysa başta M. Ali Talat olmak üzere, Kuzey Kıbrıslı AB yandaşlarının en büyük iddiası, 1 Mayıs’tan önce Annan planı **kabul edilmediği takdirde**, istisnaların (derogasyonların) AB hukukuna dahil edilmeyeceği, dolayısıyla 1 Mayıs’tan önce **anlaşmaya varıldığında** ise bu derogasyonların otomatikman AB hukuk sistemine dahil olacağı iddiası olmuştur. Bu iddia, 1 Mayıs’tan önce anlaşmaya varılmaması halinde “Türk askerinin adada AB toprağının işgalcisi olarak kabul edileceği” söylemiyle de desteklenmiştir.

Bugün Tayyip Erdoğan’ın “çözumsuzlüğe çözüm diye bakmıyoruz” sözleriyle başlayan ve “kazan-kazan” edebiyatı ile sürdürülen görüşmelerde Annan planınının içerdiği istisnaların AB hukuk sistemine dahil edilmesi-

nin bizzat AB tarafından kabul edilmediği açıklanmıştır. M. Ali Talat ve diğer AB yandaşlarının Aralık 2003 seçimleri öncesinde özenle işledikleri bu iddiaların, tümüyle aldatmacadan ibaret olduğu açığa çıkmıştır.

İsviçre'deki görüşmelere taraf olarak katılan AB komiseri Verheugen, son saatlerde, Annan planının içerdiği istisnaların (derogasyonların) **süresinin uzatılması** karşılığında Karpaz yarımadasının Kıbrıs Rum yönetimine devredilmesini istemiştir. Verheugen, "Karpaz'da bölgesel yönetimin ve mülkiyet haklarının Rumlara bırakılmasının gerektiğini, Karpaz'ın tarihsel olarak Rumların hakkı olduğunu" söyleyerek pazarlığa başlamıştır.

Böylece Annan planının "Türkler lehine" olduğu propagandası yapılan derogasyonların (istisnaların) Kıbrıs'ın AB üyeliğiyle birlikte, yani 1 Mayıs sonrasında ortadan kalkacağı kesinleşmiştir. Kuzey Kıbrıs halkı, 24 Nisan referandumunda evet oyu da kullansa, hayır oyu da kullansa, Annan planında sunulan istisnaların (derogasyonların) ömrü birkaç yıla sınırlıdır.

BM'lerin "karartma"ısıyla karanlıkta bırakılan diğer bir konu da, **Karpaz yarımadasının** tümüyle Kıbrıs Rum yönetimine devredilmeye çalışılmasıdır.

İsviçre'de yapılan son görüşmelerin ortaya çıkardığı bu olgu, Kıbrıs'ın askeri-stratejik özelliği ve bu askeri-stratejik özelliği içinde **Karpaz yarımadasının** Yunanistan ve AB için çok daha özel bir öneme sahip ol-

duğunu göstermektedir. Bu önemi Rum Yönetiminin eski Cumhurbaşkanı Yorgo Vasiliu, İsviçre görüşmelerinin son gününde şöyle ifade etmiştir:

"Çözümün anahtarı Karpaz'dır.

Orayı bize verin, bu iş bitsin".*

Kıbrıs adasının kuzeyinde yer alan ve İskenderun'a doğru uzanan Karpaz yarımadası, dağlık ve verimsiz topraklardan oluşan dar bir şerittir. Kıbrıs eşeklerinin doğal toprakları olması yanında Apostolos Andreas Manastırının bulunmasından başka bir özelliğe sahip değildir. Buna rağmen Karpaz yarımadasının Kıbrıs sorununun çözümünde neredeyse anahtar konumuna sokulmasının nedeni, doğrudan bu bölgenin Kuzey Akdeniz deniz alanlarında stratejik bir öneme sahip olmasıdır. Özellikle Karpaz burununda yer alan Zafer limanı bölgenin stratejik niteliğini daha da belirginleştirir.

Ülkemizdeki globalizm yandaşı eski solcu ve yeni "sol" liberal küçük-burjuva aydınlarının küçümsedikleri ve tarihin geçmişinde kalmış bir özellik olarak sundukları Kıbrıs adasının stratejik önemi içinde Karpaz yarımadası ayrıcalıklı bir yere sahiptir. Bu ayrıcalık 1964 yılında ABD ve İngiltere'nin Kıbrıs sorununa ilişkin hazırladıkları ve **Acheson planı** olarak bilinen planda açıkça görülebilmektedir.

1964 Acheson planına göre, Kıbrıs'a 1.200 kişilik ABD birliğinin de içinde bulun-

* Nur Batur, *Hürriyet*, 31 Mart 2004.

duğu 10 bin kişilik bir NATO birliği yerleştirilecek ve bu birlikler bir İngiliz komutanın emrinde olacaktır. Böylece Kıbrıs adası açık bir NATO üssü haline getirilirken, Karpaz bölgesi de Türkiye'ye askeri üs olarak verilecekti.

Acheson planı, açık biçimde Kıbrıs adasının NATO üssü haline getirilmesi amacını ortaya koyan bir belge olduğu kadar, Karpaz bölgesinin Kuzey Akdeniz bölgesi için askeri-stratejik önemini de ortaya koyan bir belgedir.

Globalizm propagandisti "medya" yazarlarının dağlık ve verimsiz topraklardan başka bir şey olmadığını söyleyerek verilmesinin hiçbir sakıncası olmadığını ileri sürdükleri Karpaz bölgesi, Kıbrıs pazarlıklarında özel bir yere sahip **askeri** bir sorundur.

Kıbrıs sorununda, başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere tüm emperyalist ülkelerin gösterdikleri "gayretler" ve "yardımlar"ın küçük-burjuva aydınlarının göstermeye çalıştıkları gibi, elli yıllık bir sorunu çözmeye isteğiyle hiçbir ilgisi yoktur. Tarih göstermiştir ki, hiçbir emperyalist ülke, kendi çıkarlarını ilgilendirmedeği sürece, bölgesel ya da ulusal hiçbir sorunla ilgilenmez ve çözümü için taraf olarak ortaya çıkmaz. Bunun tersini iddia etmek, Amerikan emperyalizminin Irak işgalini de Irak halkına demokrasi getirme amacıyla gerçekleştirdiğini söylemekle özdeşir.

Gerek Kuzey Kıbrıs'ın "Türk" küçük-burjuva aydınları, gerekse Güney Kıbrıs'ın Rum solcu küçük-burjuva aydınları, sınıfsal niteliklerine uygun olarak, saf bir aptallıkla özdeşleşen bir "iyiniyet" sergilemektedirler.

Örneğin AKEL, Kıbrıs sorununun çözümüyle adanın birleşmesinin yararlarını bir-biri ardına sıralarken ve bunun Kıbrıs halkının ve emekçilerinin çıkarına olduğunu söylerken, Kıbrıs'ın AB üyeliğine paralel olarak NATO üyesi yapılmasını kabul etmeyeceklerini söylemektedir. AKEL'e göre, birleşik Kıbrıs'ın AB üyeliği olumlu ve ileriye doğru atılmış bir adımdır, ancak Kıbrıs'ın NATO üyesi olması kabul edilemez.

AKEL, Kıbrıs'ın AB üyeliğine paralel olarak NATO'ya üye olması yönündeki AB'nin emperyalist ülkelerinin çabalarını görmekle birlikte, bunun gerçekleştirilemeyeceğini düşünerek geçiştirmeye çalışmaktadır.

Kıbrıs sorununun "çözüm"üne, başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere tüm emperyalist ülkelerin gösterdikleri ilgi, tü-

müyle adanın NATO şemsiyesi altında askeri bir stratejik üs haline dönüştürülmesi amacıyla belirlenmiştir. Bunu görmeyenler, görmek istemeyenler, Kıbrıs konusunda yapılan görüşmelerdeki pazarlıkların askeri niteliğinin "karartılması"ndan yararlanmaya çalışmaktadırlar.

Sürekli yinelediğimiz gibi, Kıbrıs adası, emperyalist ülkeler için, **Ortadoğu'ya yönelik müdahalelerin stratejik bir askeri üssü** haline getirilmek istenmektedir. Adanın ikiye ayrılmışlığı, Türkiye ile Yunanistan arasında askeri çatışmaya yol açabilen bir sorun olarak varlığı, emperyalist ülkelerin Kıbrıs adasını istedikleri biçimde kullanmalarını engellemektedir. Kıbrıs sorunu çözüldüğü oranda, Kıbrıs adası emperyalist ülkelerin stratejik askeri üssü haline dönüştürülecektir. Bu dönüşümün en önemli halkalarından birisi, **Amerikan emperyalizminin Azor adalarında ve İngiltere'de bulunan B-52 ve B-2 stratejik bombardıman uçaklarının Kıbrıs'taki yeni üslere taşınmasıdır**. Böyle bir askeri üssün Ortadoğu ve Kafkasya halkları için ne anlama geleceği açıktır.

Kuzey ve Güney'in "solcu" küçük-burjuvaları, bu gerçekleri bir yana bırakarak, Kıbrıs sorununun çözümünü Kıbrıs halklarının ekonomik kalkınması için, refahı için istediklerini söylemektedirler. Örneğin Karpaz yanmadasının Rum yönetimine verilmesinin, hem manastırın nedeniyle (dinsel özgürlük), hem de Güney Kıbrıs Rum yönetiminin Suriye ile yaptığı doğal gaz anlaşmasının gereği olarak Karpaz bölgesinden geçecek boru hatlarının daha "ekonomik" olacağı için gerekli olduğunu söylemektedirler.

"Al-ver" ilişkilerini böylesine dinsel ya da ekonomik nedenlere dayandırmaya çalışan küçük-burjuvalar, Karpaz sayesinde doğal gaz boru hatlarının daha az denizden geçeceğini ve maliyetin düşeceğini söylerken, diğer yandan Karpaz gibi dağlık bir bölgede boru hatlarının maliyetinin ne denli pahalı olacağını hiç düşünmezler.

Sorun, Kıbrıs adasının bağımsızlığı, Kıbrıs halklarının refahı, Rum ve Türk halklarının dostluğu sorunu değildir. Sorun, Kıbrıs adasının emperyalizmin stratejik askeri bir üssü haline dönüştürülmesi sorunudur. Bu amaç ulaşabilmek için, "karartma" yapıldığı gibi, "medya" olanakları kullanılmakta ve adam satın alma politikaları uygulanmaktadır.

GÜNEY KIBRIS EKONOMİSİ

Kendi eğitim düzeyinin halkın eğitim düzeyinden yüksek olduğunu bilen, dolayısıyla bu “yüksek” eğitimiyle çok şey bildiğini ve hatta herşeyi bildiğini varsayan bir küçük-burjuva için aşağıdaki durum “çok doğal”dır:

Bir yanda kişi başına düşen milli geliri 20 bin dolar olan, refah içinde yaşayan Güney Kıbrıs dururken, diğer yanda ve karşısında, Türkiye tarafından verilen paralarla ayakta duran, gençleri büyük oranda işsiz olan, her türlü yolsuzluğun, yasadışılığın ekonomik, sosyal ve politik yaşama egemen olduğu Kuzey Kıbrıs arasında seçim yapmak durumunda olan her “aklı başında kişi”, Kuzey yerine Güney’i, yoksulluk yerine refahı, fakirlik yerine zenginliği seçecektir. Çünkü onlara göre, insanlar, beyinleriyle düşünürler, ama mideleriyle yaşarlar.

Böylesine “doğal” olarak sunulan “insani öz” karşısında vatan, millet, Sakarya edebiyatı hiçbir işe yaramayacağı gibi, ideoloji vb. “gözlükler” de işe yaramayacaktır. Bu küçük-burjuvanın “insani özü”, Maksim Gorki’nin benzetmesiyle, tenyaya benzer. Üretmeden tüketmek bu “insani öz”ün en “doğal” niteliğidir.

Kendisini eğitilmiş olarak kabul eden, bu nedenle ekonomiden politikaya kadar her şeyi bildiğini varsayan bu “insani öz”e sahip küçük-burjuva, en basit aritmetik işlemini bile yapmayacak kadar da tembeldir.

Eğer söylendiği gibi, Güney Kıbrıs’ta kişi başına düşen milli gelir 20 bin doların üstünde ise, Güney’in halkı Avrupa’nın emperyalist ülkelerindeki halklardan bile daha yüksek bir yaşam standardına sahip demektir. Bu durumda Güney Kıbrıs’ın AB’ye üye olmasının gerekçesini, AB üyeliğiyle birlikte geleceği varsayılan ekonomik refahta bulmak olanaksızdır. Ülkede askeri bir yönetim olmadığı ölçüde, AB üyeliğiyle Kıbrıs’a demokrasi getirilmesinden de bahsedilemez.

Bunlar söz konusu olmadığına göre, Güney Kıbrıs’ın Rum yönetiminin AB’ye üye olma isteğinin “mantıklı” iki açıklaması bulunmaktadır: Ya Rum yönetimi, AB gibi bir “uygarlık projesi”ne katılmak istemiştir, ki bu durumda AB üyeliği isteği her türlü ekonomik vb. çıkarlardan arındırılmış, “an” bir hümanist yaklaşım söz konusudur; ya da Kuzey’in Türkiye tarafından 1974 yılında iş-

gal edilmiş topraklarının AB üyeliği ile geri alınması için uygun bir ortamın oluşacağına inanılmasıdır, ki bu durumda, Güney Kıbrıs’ın AB üyeliği her türlü insani ve yüce amaçlardan uzaklaşarak, yalın bir ulusal çıkarla özdeşleşmektedir.

İşte Güney Kıbrıs’ın ekonomik olarak şöyle gelişmiş böyle gelişmiş olduğu türünden söylemlerin “kararttığı” gerçek budur.

Güney Kıbrıs’ın AB üyeliğine başvurusunun tek nedeni, Kuzey’deki işgali sona erdirmek ve Kuzey topraklarını yeniden ele geçirmek için AB ülkelerini kendisine mütefrik yapmaktan ibarettir.

Ülkemizdeki globalist küçük-burjuvaların tüm propaganda çarpıtmalarına karşın, AB, herhangi bir biçimde kendi ulusal sınırlarından, ulusal devletlerinden, ulusal egemenlik haklarından, ulusal değerlerinden, ulusal bayraklarından vazgeçmiş ya da vazgeçmeye hazır ülkelerin ve ulusların birliği değildir.

Ancak ülkemizde yapılan propaganda, bu gerçeklerin ters-yüz edilmesiyle sürdürülmektedir. Tıpkı AB’ye girerek herkesin cebine, varolmayan ve hiçbir AB ülkesi vatandaşının bile bilmediği birer “AB pasaportu” koyacaklarına inandırılmaya çalışılması gibi. Bu öylesine yaygın bir propaganda malzemesi haline getirilmiştir ki, M. Ali Birand geri sayım yaparken **Kuzey Kıbrıslıların ceplerine AB pasaportu koymalarına** şu kadar gün kaldı diye yazı dizileri ve televizyon programları yapabilmektedir. Oysa AB’ye üye olan ülkelerin vatandaşları, M. Ali Birand’ın dışında, kendi ülkesinin (devletin) pasaportunu taşımaktadır.

Böylesi yalanlar içinde Güney Kıbrıs’ın AB üyeliği de, ekonomik yapısı da sürekli çarpıtılmaktadır.

Yunanistan Kıbrıs’ın AB üyeliğine girişini “helenizmin zaferi” olarak ilan etmiştir. Ve şimdi bu helenist zafer, AB’nin ekonomik ve siyasal gücü kullanılarak adanın Kuzey parçasının geri alınmasıyla perçinlenmek istenmektedir.

Güney Kıbrıs’ın AB üyeliğinin ekonomik gerekçesi bulunmamakla birlikte, Türkiye’de ve Kuzey Kıbrıs’ta yapılan tüm AB yandaşı propagandalar ekonomik gerekçeye dayanılmıştır. Küçük-burjuva çıkarıcılığını, bireyciliğini kışkırtmaya yönelik bu demagojik propaganda, yukarıda ifade ettiğimiz gibi, Güney Kıbrıs’ın kişi başına 20 bin doları aşan milli gelire sahip olduğu sözleriyle des-

teklennmektedir.

GSMH'ya göre Güney Kıbrıs'ın kişi başına düşen milli geliri yıllar itibariyle şöyle gerçekleşmiştir:

	\$
1996	11.838
1997	11.157
1998	11.777
1999	11.906
2000	11.259
2001	11.552

Görüldüğü gibi, Güney Kıbrıs'ın kişi başına düşen milli geliri 11 bin dolar seviyesindedir. "Medya"da yer alan 20 bin dolar rakamlarının ne denli gerçeği çarpıtmaya çalıştığı ise açıktır.

2003 yılında Güney Kıbrıs'ın GSMH'sı 6,6 milyar paund (13 milyar dolar) olarak gerçekleşmiştir. Bunun bir milyar dolarlık bölümü kamu ve askeri hizmetlerden oluşmaktadır. Güney Kıbrıs'ın ihracatının %60'ı ise re-export niteliğindedir. Yıllık 2 milyar dolarlık ithalatının %60'ı da İngiltere, İtalya, Almanya ve Yunanistan'dan yapılmaktadır.

Güney Kıbrıs, sözcüğün tam anlamıyla ithalata dayalı bir ekonomiye sahiptir. Bu ithalat ekonomisinin açıkları ise turizm yoluyla kapatılmaya çalışılmaktadır.

Güney Kıbrıs'ın diğer bir özelliği de, Beyrut'un Ortadoğu'nun kara para finans merkezi olmaktan çıkmasıyla birlikte, kara para ticaretinin en yoğun yapıldığı ülke olmasıdır. Bu yüzden Güney Kıbrıs'a gelen turistlerin önemli bölümü Araplardan oluştuğu gibi, Güney Kıbrıs bankalarında bulunan bunlara ait paralar, iç borçlanma senetleri yoluyla bütçe açıklarının kapatılmasında kullanılmaktadır. %8'ler seviyesinde olan faiz oranları AB'nin müdahalesi ile %4'lere indirilmiş de, özel faiz oranları aynı seviyeleri korumaktadır.

Diyebiliriz ki, Kuzey Kıbrıs, off-shore bankacılığın türkçe cenneti ise, Güney Kıbrıs da arapça cenneti durumundadır.

KARARTMA ALTINDA KALAN GERÇEKLER

Bugün Kuzey Kıbrıs'a ilişkin olarak ülkemizde sürdürülen "ver-kurtul"culuk, her türden demagoji ve yalanlarla, "al-ver" ya da "kazan-kazan" türünden popülist söylemlerle sürdürülmektedir.

AB üyeliğinin kendi yaşam koşullarını büyük ölçüde değiştireceğine, AB üyeliği ile daha yüksek gelire kavuşacağına ve cebine koyacağı "AB pasaportu" ile istediği yere gidebileceğine inandırılmış küçük-burjuvalar ülkesinde Kıbrıs sorunu çözülmeden AB'ye girilemeyeceği propagandası oldukça büyük bir etki yaratmaktadır. Bu propagandanın etkisiyle, Kıbrıs'ın ve Kıbrıs halklarının geleceği kimseyi ilgilendirmemektedir. Bu ilgisizlik, giderek ülke, devlet, ulus, toprak gibi kavramların kimseyi ilgilendirmedeği ve anlamını yitirdiği bir ortam yaratmıştır. Böylesine bir ortamda, ülke, devlet, ulus, toprak vb. üzerine yapılan her vurgu, bir yandan küçük-burjuvaların tepkisiyle karşılaşırken, diğer yandan "kemalizm, milliyetçilik, şovenizm" gibi sıfatlarla karalanmaya çalışılmaktadır.

Varolmayan "AB pasaportu"na inandırılmış insanların, kendi devletlerinden vazgeçmeye hazır hale getirilmiş olması, propagandanın ne denli etkili olduğunu gösteriyorsa da, aynı oranda ve çok daha tehlikeli bir biçimde, aynı insanların geleceğini bilinmeyen bir kaosa sürüklemektedir.

Diplomasiyi Kasımpaşa ağzıyla konuşmak zanneden, Annan'a "elim güçlüdür" diyerek ne denli anlaşma taraftarı olduğunu göstermeye çalışan, Kostas Karamanlis'ten "Kostas" diye söz ederek lümpenleşen bir başbakanın bulunduğu bir ülkede, küçük-burjuvaların ülkeyi tümüyle terk etmeye hazır olmalarına şaşırılmamak gerekmektedir.

Cebine "AB pasaportunu" koyar koymaz

Güney Kıbrıs Ekonomisi				
(milyon Kıbrıs £)	2000	2001	2002	2003
Nüfus	693.600	701.300	709.600	718.000
GSMH (Cari fiyatlarla)	5.525	5.876	6.189	6.654
GSMH (Sabit fiyatlarla - 1995)	4.828	5.021	5.123	5.225
İhracat	591,7	627,9	514,4	485,6
İthalat	2.168,4	2.291,2	2.253,4	2.107,4
Dış Ticaret Dengesi	-1.576,7	-1.663,3	-1.739,0	-1.621,8

Kaynak: Güney Kıbrıs İstatistik Dairesi

“kapağı” Avrupa’ya atacağını düşünen bu küçük-burjuvalar için geride ne bıraktıklarının ve bunların ne olacağını önemi yoktur. Bayramları ailesiyle, yaşlı anne-babasıyla geçirmeyi “gerilik” olarak algılayan, bayram tatillerinde “kapağı” turizm bölgelerine atmayı “çağdaşlık” zanneden bu küçük-burjuvaların geleceği tümüyle karanlıktadır. Onlar pasaportlarını ancak ulusal devletler tarafından verildiğini bile unutabilecek kadar kendilerinden geçmişlerdir. Bildiklerini zannettikleri ingilizceyle Avrupa’da büyük iş olanaklarına sahip olacaklarını zanneden bu küçük-burjuvalar, düne kadar sınırsız internet olanaklarıyla “tüm dünyanın bilgilerinin parmaklarının ucunda” olduğuna, internete çocuklarının ev ödevlerini bile yapabileceklerine inandırılmış su katılmamış aptallardır.

Yunanistan’daki PASOK’un “sosyalist” olduğuna inanan, ama adında “Pan-Helenik” sözcüklerinin olduğunu bile bilmeyen bu küçük-burjuvalar, pan-helenizmi bildedikleri kadar, pan-türkiizmi de, pan-islamizmi de bilmemektedirler. Onlar devrimci hareketin dününden duydukları birkaç bilgi kıntısıyla, **kozmpolitizmi** enternasyonalizm sanacak kadar kendinden geçmişlerdir.

Bu küçük-burjuvalar, M. Ali Birand dışında hiç kimsenin bilmediği ve vermediği “AB pasaportu”nu ceplerine koyar koymaz ülkeyi terk edecekleri için, laiklik de, şeriatçılık da onları ilgilendirmemektedir. Ülkeyi terk edecekleri günlerin sayılı olduğunu düşündüklerinden, o güne kadar gönüllerini eğlendirmekle vakit geçirmektedirler. Aldıkları rüşvetlerle, yaptıkları dolandırıcılıklarla, söyledikleri yalanlarla ve banka kredi kartlarıyla yaşam sürdüren bu küçük-burjuvalar, gidici oldukları için, alabildiğine yüzüstü ve hayasızdırlar. Onlar, bu yüzüstü oldukleri, hayasızlıkları, arsızlıkları ile her yerde baskın gelmektedirler. Sayıları az olmakla birlikte sesleri çok çıkmaktadır. Onların kozmpolitizmi, oligarşik devletin Kıbrıs konusundaki politikalarını yürütmesini zora sokmaktan öte, Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs halklarının geleceğini tehlikeye düşüren bir duyarsızlık yaratmaktadır. Bugün Kıbrıs konusunda yapılan pazarlıkların ve bunlara bağlı propagandalarn üstünü örttüğü gerçek de budur.

1991 yılında Sovyetler Birliğinin dağıtılmışığından itibaren dünya çapında azgınlaşan ve saldırganlaşan Amerikan emperyalizminin **ulusların kendi kaderlerini tayin**

hakkını nasıl ayaklar altına aldığını Irak işgali açıkça ortaya koymuştur.

Kıbrıs sorunu dahil olmak üzere, tüm ulusal, ülkesel ve halklara ilişkin sorunlar, ulusların kaderlerini tayin hakkı çerçevesinde çözülemediği sürece varlığını sürdürmeye devam edecektir.

Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı, her ulusun kendi siyasal yönetimini kendisinin belirlemesi ve bu ulusların iç işlerine karışılmaması demektir. Herhangi bir dışsal ya da içsel dayatmalar olmaksızın, uluslar arasında yakınlaşma ve birliktelik olmadığı sürece, uluslar arasındaki düşmanlıklar sona erdirilemez.

Tam bağımsız, askeri üslerden arındırılmış ve gerçekten demokratik birleşik bir Kıbrıs yaratılmadığı sürece, Kıbrıs sorunu varlığını sürdürecektir. Adada yaşayan tek bir Türk ya da Rum kalmasa bile, Kıbrıs, adanın stratejik-askeri niteliği yüzünden her zaman **askeri çatışmalara** gebe dir. Kıbrıs sorununun, “ver-kurtul”la ya da “al-kurtul”la çözüleceğini düşünenler, her durumda bu askeri çatışmanın ateşleyicisi olacaklardır.

Kıbrıs sorunu bugün için “uzlaşmayla” ya da referandum sonucu çıkacak “evet”lerle çözülmüş görünse bile, askeri çatışma dinamikleriyle ve Ortadoğu halklarına yönelik emperyalist saldırganlıklarla bölgenin en önemli sorunu olarak kalmaya devam edecektir.

Yapılan dış-emperyalist baskılarla, iç politik hesaplarla vanılacak bir Kıbrıs çözümü, Ege sorununu daha büyük ölçekte yeniden üretecektir.

FIR hatları, kıta sahanlığı, deniz ulaşımı vb. konularla gündeme gelecek olan çözülmüş Kıbrıs sorunu, bir yandan Türkiye’nin güney bölgelerinde yeni askeri üsler kurulması sonucunu doğururken, diğer yandan Kıbrıs devletinin daha fazla silahlanmasına neden olacaktır. Ve herkesin bilebileceği gibi, bu askeri harcamalar da, savaş riskleri yanında, ekonomik olarak da halklara tuzluya oturacaktır.

M. Ali Birand’ın “AB pasaportunu” cebine koyan Kıbrıs Türkleri tümüyle adayı terk etseler bile, bu süreç devam edecektir. **Ege’de yaşanan savaş riskleri tüm kuzey Akdeniz bölgesini kapsayacak biçimde yayılacaktır.** Hiçbir BM ya da “medya” karartması bu olguların gelişimini engelleyemeyecektir.

ANNAN PLANI
TÜRK-YUNAN ASKERİ ÇATIŞMA RİSKİNİ
ORTADAN KALDIRIR MI?

Globalizm yandaşı ve propagandisti küçük-burjuvalara göre, Kıbrıs adasında varılan “uzlaşma”, günümüz koşullarında ya da onların sözcükleriyle “globalleşen dünya”da hiç bir biçimde yeni çatışmalara neden olmayacaktır. “Çatışma” peşinde koşanlar sadece Türk tarafının “milliyetçileri” ile “kemalist milliyetçileri”dir, dolayısıyla varılan “uzlaşma” ve AB “uyum yasaları” bu kesimlerin gücünü büyük ölçüde kıracağı için, “çatışma” riski tümüyle ortadan kalkacaktır. Özellikle AB üyeliği sürecinde yapılacak anayasal ve yasal düzenlemelerle Türkiye’de ordunun siyasal gücü etkisizleştirileceği için, “çatışma” peşinde koşan kesimlerin çabaları pratik bir değere sahip olmayacaktır.

Onlara göre, buna paralel olarak, Kuzey Kıbrıs Türklerinin çoğunluğu AB’ye girme yanlısı olmanın ötesinde, büyük ölçüde AB üyeliği sonrasında adayı terk edecekleri için, Kıbrıs içinde bir “çatışma” potansiyeli de büyük ölçüde ortadan kalkacaktır. “Globalizm çağında”, her türden milliyetçiliğin, “ilkel Türk milliyetçiliği”nin güçlenmesi de zaten olanaksızdır.

Bu savlarla ortaya çıkan globalizm yandaşı ve propagandisti küçük-burjuvaların “medya” temsilcileri, her buldukları fırsatta bu savlarının doğruluğunu kanıtlama peşine düşmüşlerdir.

M. Ali Birand, Karen Fogg’un bir numaralı “uyuyan güzel”i olarak bu kesimin orkestra şefliğini yaparken, Annan planının Türkiye’nin “olmazsa olmazları” konusunda hiçbir şey içermediğini gördüğü ölçüde, “çatışma” riskinin sadece Türkiye’deki milliyetçilerden gelebileceğini, Kıbrıs’ta böyle bir olasılığın mevcut olmadığını, Kıbrıs Türklerinin büyük ölçüde ellerindeki mülkleri satarak **adayı terk edecekleri** olasılığına dayandırmaya başlamıştır.

Bu bile, Annan planının Kıbrıs sorununun çözümüne ilişkin hiçbir şey içermediğini, yapılanların ise, sadece “pazarlık yapılıyor” görüntüsü altında Kıbrıs’ın bütünüyle devredilmesinden ibaret olduğunu göstermeye yetmektedir.

Eğer yapılan propagandayla Kıbrıs Türklerinin adayı terketmesi sağlanabilecek olursa, adada çatışma yaratabilecek bir nüfus bulunmayacağı için, gelecekte Türkiye’nin

de “Kıbrıs Türklerini korumak ve kurtarmak” amacıyla adaya müdahale etmesinin de söz konusu olmayacağı varsayılmaktadır. Bugün Annan planıyla “istediklerimizi büyük ölçüde aldık” söylemleriyle üstü karartılmaya çalışılan bu varsayımdır. Tüm pazarlıklar ve görüşmeler bu varsayım üzerine inşaa edilmiştir.

Oysa Tayyip Erdoğan’ın sözleriyle ifade edersek, taraflar Annan planı ile “kazan-kazan” durumunda değillerse ve kendilerinin bu işten “kazançlı” çıktığını düşünmüyorsa, sorunlar geleceğe ertelenmiş demektir. Bugün için “taraflar”, kendilerini “uluslararası baskı” altında ya da iç politik dengelerin olumsuz konjonktürü nedeniyle bu çözüme “evet” demek zorunda kaldıklarını düşünüyorsa, gelecekte, güçler dengesinin değişmesine bağlı olarak, istediklerini elde etmek için yeni girişimlerde bulunacakları kesindir.

Bu Türkiye açısından öylesine kesin bir gerçektir ki, neredeyse tüm AB yandaşı ve “ver-kurtul”cu “medya” yazarları ortak bir görüş olarak şöyle diyebilmektedirler: Bugün Türkiye ekonomik ve siyasal olarak güçsüzdür, Annan planını kabul etmekten başka çaresi yoktur. Bu durumu M. Ali Birand, “**Bundan iyisi, KKTC’nin bağımsızlığıdır**” başlıklı 1 Nisan 2004 tarihli yazısında şöyle ifade etmektedir:

“Annan planının son durumu, Türk tarafının şimdiye kadar elde ettiği en ileri avantajları kapsıyor. Bundan daha iyisi bulunabilir miydi? Gayet tabii, **eğer gücümüz varsa** KKTC’nin bağımsızlığını ilan eder ve herkeşe de kabul ettirebilsek mesele kalmazdı. Bunu yapamayacağımıza göre, Türk tarafının bu planla iyiyeye yakınını elde ettiğini söyleyebiliriz.”

İşte Annan planı, bizzat Annan planı savunucularının ifade ettiği “güç” sorunu nedeniyle güçsüzdür, ölü doğmuştur.

Örneğin, birkaç ay önce Annan planını değerlendiren Onur Öymen, plana göre 80.000 Rum’un Kuzey’e yerleşeceğini söylediğinde *Radikal* gazetesi, günlerce bu hesabın yanlış olduğu, Kuzey’e yerleşecek Rumların sayısının 42.000’i geçmeyeceği üzerine yayın yapmıştır. Ve bugün, Annan planının referanduma götürülecek olan son haline göre 80 ile 100 bin Rum’un Kuzey’e yerleşeceği, istisnasız tüm “medya”da yer almıştır.

“Medya” sözcükleriyle söylersek, son

Annan planının en önemli sorunlarından birisi “göç sıkıntısı”dır. Kuzey’e yerleşecek 80-100 bin Rum’a karşılık olarak 50-60 bin Türk göç etmek durumunda kalacaktır. Kofi Annan 31 Mart günü yaptığı kapanış konuşmasında, planın eski versiyonlarına göre son halinde daha fazla Türk’ün göç etmek durumunda kalacağını açıkça ifade etmiştir.

Çatışma dinamiklerini harekete geçirecek ilk unsur da bu göçmenlerin durumudur.

Bir yanda kendi “ata topraklarından” otuz yıldır uzak kalmış Rum nüfus, öte yanda otuz yıldır aynı toprakları “ata toprağı” yapmakla uğraşan Türk nüfus karşı karşıya gelecektir. Bu karşıtlık, bir yanda “ata topraklarına” kavuşmanın sevincini, öte yandan aynı topraklardan uzaklaştırılanların hüznünü aynı anda geniş kitlelere ulaştıracaktır.

Bugün için yapılabilecek fazla birşey olmadığını, dolayısıyla bu durumu “sineye çekmek” gerektiğini düşünecek olan geniş kitlelerin, uzun dönemde kendisini güçlü hissettiği oranda bunun acısını çıkartmaya çalışacağını tarih yeterince ortaya koymuştur. Ve tarih ortaya koymuştur ki, halklar arasında gerçek bir eşitliğe ve karşılıklı istence bağlı olmayan çözümler, değişen güç ilişkilerine bağlı olarak, kitlesel katliamlara kadar uzanabilen çatışmaları kendi bünyesinde taşır.

Aynı şekilde, Annan planına referandumda “hayır” oyu kullanacak olan Kuzey’in halkı, hiçbir biçimde planın sonuçlarını kabul etmemiş olacaktır. Eğer kısa dönemde bu kabul etmeyişi eylemsel olarak ortaya koymayacaksa, bunun tek nedeni, bugün “medya” ve AKP hükümeti aracılığıyla yaratılmış olan “çaresizlik” olacaktır.

Uluslararası baskıyla ya da AKP hükümetinin askeri bir darbe olasılığına karşı kendisinin tek koruyucusu olarak düşündüğü Amerikan emperyalizminin her dediğini yapması sonucu, Kuzey’in Türklerinin “çaresizlik” içine sokularak kabul ettirilecek olan “birlik”, uluslararası baskının hafiflediği ya da Amerikan emperyalizminin çıkarlarının AKP’yi gerektirmediği koşullarda, yeni bir çatışmayla sona erecektir.

“Medyamızın” çok bilmiş geçinen yazarları, Denктаş’a karşı yürütülen yoğun karalama ve etkisizleştirme kampanyaları sonucunda referandumdan çıkacak “evet”le her

türlü çatışma olasılığının ortadan kalkacağını sanmaktadırlar. Onlara göre, Denктаş etkisizleştirildiği ölçüde, Kuzey Kıbrıs’ta “mukavemet hareketi” örgütlenmesi olanaksız olacaktır.

Onların unuttuğu ise, tarihsel gerçeklerdir. Kıbrıs’ta oluşturulan “Türk mukavemet hareketi”, sandıkları gibi, ne o tarihlerdeki Türk toplumunun resmi yöneticileri tarafından yürütülmüştür, ne de onlar tarafından örgütlenmiştir. 1964 yılında Denктаş’ın gizlice adaya gönderilmesi sıradan bir olay değildir.

Yapılan baskılarla, “medya” propagandalarıyla birlikte yaşamaya zorlanacak olan halklar, günlük sosyal yaşamın küçük sorunlarında meydana gelebilecek kişisel çatışmaları genelleştirme potansiyeline sahiptirler. En küçük bir sokak kavgası, çok kolaylıkla iki halk arasında çatışmaya ve ayrışmaya yol açabilecektir. Herhangi bir devlet memurunun yapacağı en küçük bir kötü ya da olumsuz davranış, ulusal topluluklara karşı yapılmış hakaret olarak algılanacaktır.

Bu tarihsel ve toplumsal gerçekleri görmezlikten gelerek, birbirlerine yüzlerce yıl düşman edilmiş ve birbirlerini düşman belletilmiş halkların **baskıyla birleştirilmesi**, sözcüğün tam anlamıyla ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının özüne aykırıdır. Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını **dışarıdan, şiddete başvurarak ve de haksız biçimde etkilemeye dönük her türlü çabayla** mücadele edilmesi şarttır. Bu şart, dışarıdan, şiddete başvurarak ve de haksız biçimde ulusal topluluklar etkilenerek yapılacak birliklerin ya da aynılıkların, er ya da geç, çözümleri ortadan kaldıran sonuçlar vereceği gerçeğinin ifadesidir.

Kıbrıs’ta, tam bağımsız ve gerçekten demokratik bir ülke yaratmak amacıyla, Türk ve Rum halklarının gönüllü, istemsel ve bilinçli birliğinden başka her çözüm, bir yandan adanın emperyalistlerin askeri amaçları için kullanılmasının yolunu açarken, diğer yandan halklar arasındaki çatışmayı kaçırmaz kılacaktır. Bu olasılıkları ortadan kaldıracak tek güç proletaryanın enternasyonalizmidir. Bunu küçümseyenler, geçersiz ilan edenler, Kıbrıs’ta meydana gelecek olan çatışmanın, Türkiye ve Yunanistan arasındaki bir askeri çatışmaya dönüşmesinin koşullarını hazırlayanlar olacaktır.

<http://www.kurtuluscephesi.com>

7. Yılında

www.kurtuluscephesi.com adresinden Mart 1998 yılından itibaren yayınlamaya başladığımız *Kurtuluş Cephesi* internet yayını bugün altı yılı geride bırakmıştır.

Kendimizi sadece *Kurtuluş Cephesi* dergileri ile *Eriş Yayınları*'na internet alanından ulaşılmasını sağlamakla sınırlandırmadık. Olanaklar çerçevesinde Türkçe tüm Marksist-Leninist yayınlara internet ortamında ulaşılmasını da amaçladık.

İnternet'in "yeni" para kazanma aracı ve reklam alanı olarak sunulduğu, hemen herkesin bir internet sayfası yapma hobisine kapıldığı, dolayısıyla sol adına akıl almaz sayfaların geçit töreni yaptığı bir alanda ve ortamda, böylesi bir amacı gerçekleştirmek ve bunun olabildiğince sürekliliğini sağlamak sanıldığı kadar kolay değildir.

Aradan geçen zaman, pek çok "free homepage"ye dayalı "solcu" hobi sayfalarını işlevsizleştirmişse de, yine de "sol" adına yapılmış, ancak hiçbir içeriğe sahip olmayan internet sayfaları boy göstermeye devam etmiştir. Tüm bunlar, solda egemen olan ideolojisizliğin internet alanında yansımaları olmuşlardır.

Kimin, neden ve nasıl hazırladığı bilinmeyen "solun tarihi" ve "sol örgütlerin soyağacı" yazılarının yer aldığı "sol siteler" yanında, sol örgütlerin "resmi siteleri"nin geçit töreni, internet "özgürlüğü ve demokrasisi"nin görüntüleri olarak ortaya çıkmıştır.

Bu koşullarda, *Kurtuluş Cephesi* olarak, başlangıçta saptadığımız amacımızı büyük ölçüde gerçekleştirdiğimizi söyleyebiliriz. Bugün İnternet sayfamızda *Kurtuluş Cephesi* dergileri ile *Eriş Yayınları* html ve pdf formatında bulunmaktadır. Asıl amaçlarımızdan olan Marksist-Leninist yapıtların internet ortamında bulunabilirliğini de büyük ölçüde gerçekleştirmiş bulunuyoruz.

Bugün, aynı biçim ve içerikteki Kurtuluş Cephesi İnternet Sayfası'na:

www.kurtuluscephesi.com

www.kurtuluscephesi.net

www.kurtuluscephesi.org

adreslerinden ulaşmak olanaklıdır.

İçerik olarak onbeş alt bölümden oluşan Kurtuluş Cephesi İnternet Sayfası'ndaki toplam yazılı metin sayısı (html formatında) 1.361'dir. Acrobat Reader formatında (pdf) kitapların sayısı da 106'ya ulaşmıştır.

Acrobat Reader formatında (pdf) kitaplar

- Marks-Engels: Komünist Manifesto
Marks-Engels: Alman İdeolojisi
K. Marks: Kapital, Cilt: I
K. Marks: Feuerbach Üzerine Tezler
K. Marks: Fransa'da Sınıf Savaşları (1848-1850)
K. Marks: Louis Bonaparte'ın 18 Brumaire'i
K. Marks: Fransa'da İç Savaş
K. Marks: Gotha Programının Eleştirisi
K. Marks: Ücretli Emek ve Sermaye
K. Marks: Ücret, Fiyat ve Kâr
F. Engels: Anti-Dühring
F. Engels: Köylüler Savaşı
F. Engels: Fransa'da ve Almanya'da Köylü Sorunu
F. Engels: Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni
F. Engels: Konut Sorunu
F. Engels: Ludwig Feuerbach ve Klâsik Alman Felsefesinin Sonu
F. Engels: 1891 Sosyal-Demokrat Program Tasarısının Eleştirisi
Lenin: Bir Adım İleri, İki Adım Geri
Lenin: Bir Yoldaşa Mektup
Lenin: İki Taktik
Lenin: Devlet ve Devrim
Lenin: Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky
Lenin: Devrimci Maceracılık
Lenin: Emperyalizm, Kapitalizmin En Yüksek Aşaması
Lenin: Karl Marks
Lenin: Nereden Başlamalı
Lenin: Ne Yapmalı?
Lenin: Sosyalizm ve Savaş
Lenin: "Sol" Komünizm: Bir Çocukluk Hastalığı
Stalin: Diyalektik ve Tarihi Materyalizm
Stalin: Anarşizm mi? Sosyalizm mi?
Mao Zedung: Liberalizmle Mücadele
Mao Zedung: Teori ve Pratik
Mao Zedung: Japonlara Karşı Gerilla Savaşında Strateji Sorunları
Mao Zedung: Çin Devrimci Savaşında Strateji Sorunları
Giap: Vietnam Ulusal Kurtuluş Savaşı
Clausewitz: Savaş Üzerine
C. Marighella: Şehir Gerillasının Elkitabı
R. Debray: Devrimde Devrim mi?
G. Politzer: Felsefenin Başlangıç İlkeleri
G. Politzer: Felsefenin Temel İlkeleri
Mahir Çayan: Revizyonizmin Keskin Kokusu-I
Mahir Çayan: Revizyonizmin Keskin Kokusu-II
Mahir Çayan: Sağ Sapma, Devrimci Pratik ve Teori
Mahir Çayan: Yeni Oportünizmin Niteliği Üzerine
Mahir Çayan: ASD'ye Açık Mektup
Mahir Çayan: Yayın Politikamız
Mahir Çayan: Devrimde Sınıfların Mevzilenmesi
Mahir Çayan: Kesintisiz Devrim I
Mahir Çayan: Kesintisiz Devrim II-III
İlker Akman: Mevcut Durum ve Devrimci Taktiğimiz
THKP-C/HDÖ: Türkiye Devriminin Acil Sorunları-I
THKP-C/HDÖ: THKP ve THKC Devrim Programları
THKP-C/HDÖ: THKP-C ve 15 Yıl
THKP-C/HDÖ: Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi ve Devrimci Taktiğimiz
THKP-C/HDÖ: Marksizm-Leninizm Bir Dogma Değil, Eylem Kılavuzudur-III

THKP-C/HDÖ: Ulusal Sorun Üzerine
 THKP-C/HDÖ: Revizyonizmin Revizyonu
 THKP-C/HDÖ: Gramsci Üzerine
 THKP-C/HDÖ: Oligarşi Nedir?
 THKP-C/HDÖ: "Yeni" Oportünizm Üzerine
 THKP-C/HDÖ: Bildiriler
 Kurtuluş Cephesi: Dünyada ve Türkiye'de Ekonomik Bunalım
 Kurtuluş Cephesi: Laiklik ve Şeriatçılık Üzerine
 Kurtuluş Cephesi: 50-78. sayılar

http://www.kurtuluscephesi.com				
	Hit	Açılan Sayfa	Alınan Kilobayt	Giriş Yapanlar
Mart 1999-Aralık 1999	1.313.194	336.685	8.086.208	57.961
2000	1.627.782	524.415	11.503.872	98.877
2001	1.898.130	773.205	17.765.678	136.182
2002	2.011.906	754.888	25.280.362	200.289
2003-Mart 2004	4.093.509	1.005.349	41.407.304	410.640
<i>Toplam</i>	10.944.521	3.394.542	104.043.424	903.949

http://www.kurtuluscephesi.org				
	Hit	Açılan Sayfa	Alınan Kilobayt	Giriş Yapanlar
2002	672.459	129.863	7.565.828	49.058
2003	683.190	196.167	13.213.352	69.435
<i>Toplam</i>	1.355.649	326.030	20.779.180	118.493

Alınan pdf dosyaları		
	2002	2003
www.kurtuluscephesi.com	23.888	86.644
www.kurtuluscephesi.org	35.971	85.469
<i>Toplam</i>	59.859	172.113

En çok alınan pdf dosyaları (2003)		
Mahir Çayan:	Tüm Yazılar	8.649
K. Marks:	Kapital, Cilt: I	6.128
G. Poltzer:	Felsefenin Temel İlkeleri	6.053
Marighella:	Şehir Gerillasının Elkitabı	4.541
F. Engels:	Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni	3.826
Kurtuluş Cephesi:	58. Sayı	3.281
Marks-Engels:	Komünist Manifesto	3.117
F. Engels:	Köylüler Savaşı	2.918
THKP-C/HDÖ:	Ulusal Sorun Üzerine	2.871
Kurtuluş Cephesi:	Seçmeler-I	2.854
THKP-C/HOÖ:	Devrim Programları	2.751
K. Marks:	1844 Elyazmaları	2.721
THKP-C/HDÖ:	Gramsci Üzerine	2.663
K. Marks:	Ücretli-Emek ve Sermaye	2.648
THKP-C/HDÖ:	Eylem Kılavuzu-III	2.614
Marks-Engels:	Alman İdeolojisi	2.514
K. Marks:	Fransa'da Sınıf Savaşımıları (1848-50)	2.489
THKP-C/HDÖ:	Türkiye Devriminin Acil Sorunları-I	2.475
Kurtuluş Cephesi:	71. Sayı	2.379
Clausewitz:	Savaş Üzerine	2.366

Kitap ve Katalog isteme adresi:

Postfach 1414
55504 Bad Kreuznach
Deutschland

İnternet Adresi:

www.kurtuluscephesi.com
www.kurtuluscephesi.org
www.kurtuluscephesi.net

E-Mail Adresi:

erisyay@kurtuluscephesi.com
erisyay@kurtuluscephesi.org

- MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM II-III**
THKP-C/HDÖ : **TÜRKİYE DEVRİMİNİN ACIL SORUNLARI-I**
İLKER AKMAN : **MEVCUT DURUM VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
THKP-C/HDÖ : **OLİGARŞİ NEDİR?**
THKP-C/HDÖ : **MARKSİZM-LENİNİZM BİR DOGMA DEĞİL,
EYLEM KILAVUZUDUR-III**
THKP-C/HDÖ : **THKP-C/HDÖ VE 15 YIL**
THKP-C/HDÖ : **POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ
VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
THKP-C/HDÖ : **GRAMSCI ÜZERİNE**
THKP-C/HDÖ : **REVİZYONİZMİN REVİZYONU**
THKP-C/HDÖ : **ULUSAL SORUN ÜZERİNE**
THKP-C/HDÖ : **“BDS” : BİR PRAGMATİK SAPMA**
THKP-C/HDÖ : **“YENİ” OPORTÜNİZM ÜZERİNE**
THKP-C/HDÖ : **ZAFER BİZİM OLACAKTIR! [Ankara Davası Savunması]**
THKP-C/HDÖ : **DEVİRİM PROGRAMLARI**
THKP-C/HDÖ : **RUS DEVRİMİNDEN ÇIKAN DERSLER**
THKP-C/HDÖ : **ESKİ BİR GERİLLANIN “EMEK”İ**
THKP-C/HDÖ : **PASS VE “YENİ ÇÖZÜM”ÜN FIRSATÇILIĞI**

KURTULUŞ CEPHESİ SEÇME YAZILAR-I

KURTULUŞ CEPHESİ SEÇME YAZILAR-II

DEVİRİMCİ MARŞLAR VE EZGİLER

DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM [Kurtuluş Cephesi dergisinden]

